

לכחשמה, ולשון להחכים להמשיך שפע חכמתו וכמו שכתוב ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, זה קאי על קדושתו ית', והנה שפע קדושתו להתרבות כבוד שמים יכולים להמשיך בגלוי כמו כי אין יכול להיות שום קטרוג על זה כי הכל עבדיך ומי שאינו רוצה שיתרבה כבוד שמים הוא מורד בו ית', ע"כ אין שום קטרוג על זה גם אם הוא בגלוי, משא"כ שפע גשמיות לפעמים לריך דוקא צעקע לכה שלא חסיי קיטרוג על זה, וזה להמשיך למי שרוצה יאפין הדבר לשון ותלפנכה, וזה י"ל למען יחלצון ידידיך שיחלצו הפולס מכל שפלות ורע ותעא"ס שיסיו ידידיך, הושיע ימויך, פיי כמו למימינים בה פיי כשפע עקריה, ועניי גם צענין גשמיות, וע"כ אומר הדבר בצעקע צמלה אחת, ועניי, ומה שאומר ידריס י"ל על ששמש הולך אל דרום בכל יום וסובב אל צפון וצדרום האור מאיר צוים בגלוי, וזה ימין ה' פשוטה בגלוי לקבל שבים, והנה כתבנו על ממולח פסור קודש כי לריך האדם שני דברים אחד לגרום נחה רוח לפניו ית' וא' לראות שחסיס נפשו מפיכרה ולהחדק בו ית' שחסיס עבודתו רצוי לפניו ית' וזה פסור קודש הוא על השלמה רצונו כדאיתא בצפרי שפרי קדושך שזה נקרא קדוש מי שכל כוונתו להשלים רצונו וזה י"ל ימין ה' עושה חיל גירס להחכים את הפולס להמשיך שפע קדושתו ית' ונכיס ונפלאות להרבות כבודו ולהמשיך שפע קדושתו והשבתו ויראחו צ"ס ללבות צ"י להיות לבאותיו שיקרא יחד אלקים לבאות ישראל, וזה עושה חיל, וגם מועיל סימין ה' רוממה להחדק הדיק פיי בצבורא צ"ס, וזה רוממה שיתרומם ויחדק

בתיב ימין ה' עושה חיל ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל, דהנה איתא ימינו פשוטה לקבל שבים, וכן כתוב למען יחלצון ידידיך הושיע ימינו ימויך ועניי, דהנה כתוב אורך ימים צימוס וצמאלה עושר וכבוד, ופירשו רז"ל למימינים בה כו', דהנה כל הפולמוח נבראו בחורה וכל החורה הוא שמוחיו וכל האור נחלצת יבסורה אור, והנה מי שרוצה להמשיך שפע רוחניות וגשמיות יכול להמשיך הכל ע"ד החורה, והנה השפע הקדוש רוחניות ודאי, הוא הפיקר והוא שפע קדושתו והשבתו ויראחו ית' וחכמה ושכל גדול לרצונו ית', וככל נכלל בחכמה שהיא חיות וכמו שכתוב בחכמה חחיי צעליי ויהי שורש כל הנבראים כמו שכתוב כולם בחכמה עשה זה הוא הפיקר כמו סימין שהוא הפיקר לאדם ויד שמאל עפלה יד כסה כידוע, כן שפע רוחניות הוא הפיקר וסימין, והגשמיות השמאלו, וזה למימיניי בה שניעים בה לימין להשפיע על יד שפע רוחניות, ולמשמאלים בה שנוטה בה להשפיע על יד שפע גשמיות, יכולים כן, וזה אורך ימים שהוא דבקו ית' כי כתוב וירא חלקי את האור כי טוב וטוב הוא החורה, כידוע, אין טוב אלא חורה וכתוב ויקרא אלמים לאור יום ומי שהוא צדיקות גדול במדריגת עליונה הוה לו אורך ימים שסימין שלו חרוכים, וזה למימינים בה, ולמשמאלים בה עושר וכבוד ולזה לריך אפשר לומר במזרת אל צ"ס שמאחו בה לי צלא ישוב דעתי כ"א בשפעו שבה מאחו ית' הרוצה להחכים ידריס פיי להמשיך שפע חכמתו כו' כי כל שפע רוחניות נכלל בחכמה, כי לכאורה חמיי, הוה לומר לחכם וכן

ויהדבק יותר בטבורא צ"ה ויומכר יותר משפלות אחר שפועל הצדיק במשיכה סימין לעשות חיל לקרב אה העולם לו יחי' ומופיל גם כן להצדיק גופו להסדרומם מכל שפלות. וגם ימין כ' עושה חיל, יכולים להמשיך על ידו טפס גשמיות כמו שכחוצ כחי ופיאם ידי עשה לי אה החיל, הכוונה על זרכום של פנינו פוסיז ג"כ יכולים להצטיף פו"ד הכורה טבא מימינו אש דת :

ג' ד' מלא חן. הנה צריך האדם להשגות לרצונו יחי' צפינא פקוחא חמיד ובסכנפו, וזה מיקרי גון פירושו דג פינא פקוחא כדאי' צזוכר נשא ויש גון כפופס הוא כני' שהצדיק משיגה אליו יחי' לרצונו וחרד חמיד על עבודתו אך בחכמה וכמו שכחוצ אל הצדק הרבה למס השומם שלא יבוא מזה מרס שחורה ח"ו וזה נח גון כפופס וחי' חכמה גם ר"ח חיות פו"ד זה (זה) [כי ט"ל זוכס] להשגחה פינא פקוחא הסרמוז צנו"ן שפופס הספפפות מפילא להבא וחכמה ממנו יחצי' להאדם וזה ונה מלא חן כו', וכן נמי צריך האדם להיות מנדד שיגס מפינו נמי מרמוז צנון כפופס פינא פקוחא, צזס מחקן פגס הברית שנקרא רע פו"ד מס שסוא פר וילמוד חורס שנקרא פוז, וגם יסיס פוז לכל סיפוך רע (וזה נח לשון כיוחא וזה י"ל אלס חולדות נח אלס פסל אה הראשונים שאינם מויקים לו פינות ראשונים, כי אינו אחוז מעשה אבות צידו, וכן נמי אין צריך להאדים הראשונים ולברית ראשונים כי מעלמו נמי צדיק, וי"ל אלס חולדות נח כג"ל נח שמשגי נשמה חי' פרמוז צריס נח וכן נמי כדאיחא צמדרי' נייחא לו נייחא לעולם כי ממשיך שפס

לפעולם ממילא כרוחניות פוזר דרך עליו כדאיחא צזוכר המחפלה על פרנסס הוא צרה מסימנא דמל ידו ישחכה זרכאין צכולא עלמין דהשפס סיורר מלמעלה למשל פרנסס ודאי לחס איני יורד כאן כרצון ולמעט מחגלים ומחפצס ונעסס מזונות כדאיחא צזוכר צמן, וסנס הצדיק עליון יותר מסמון פס ובשרשו השפס פוזר צרוחניות וצא לו אור קדושתו יחי' וזה נייחא לו ונייחא לעולם, וכן לאצות ולצנים כי האצות סס עליונים ופוזר השפס דרך עליוסם וצא לצנים וכן לעליונים וחחחוכיס, איס צדיק הוא איס ואדון על זה על מי שרואס שיסוס צדיק, וגם חמיס פו" אינ צא לו גאוס מזה סיקרא צמל מוס, סיס צדורוחיו פו" מעלה ניצלות מעולמית שסיס צינס יחצרך וסחריצן ומעלה הוא לעולם סתיקון לסיות מסס דורות, וזה סיס צדורוחיו, אה האלקיס סחכלך נח, דהנס נח לשון נייחא דצריך לסיות נייח ולא כעסן וכן ספרושים כני' ומזה צא למדרגות כני', וקאמר אה האלקיס סחכלך אה הוא חמיד דצוק צסי', נח פו"ד זה צא נמי ממילא לסיות נח. (ויולד נח כו' פרשנו על צני חיו ומזינו) :

פ'רשת ג'ח

ויולד נח שלשס צנים כו'. י"ל צקיציור גדול דכנס צזכות שצת יש כח להמשיך צני חיו ומזוני שסס שירס של העולם, וכמו שפי הרב ר"מ אלשיך על צא שצח צא מנוח, חיות העולם וזה י"ל ויולד נח הוא סשצח מנוח, שלשס צנים לסיות להנקראים צנים שלשס מיני סשפפות כני' שלא שייך סמזל של האין כ"א

הוא ז"ל דהנה נברא כל הנשמות וכל היותם וחיותם הוא הקדושה המלוכה והוא שבח מרכז האמצעי כידוע. וזה מה שיהי העולם חסר מנוחה כו', וזה ז"ל דהנה הצמיח על צריחת העולם כנ"ל, עוד כל ימי הארץ כו' ואמר לא, פ"י אם לא יהיה בן ישבוחי פ"י יקיימו מלוח שבת כחקנה יחוקן הכל בעזרת אל ית':

ובדרך הזה פירשנו עוד בעזר משדי על לנים פחים דרך פקש שומר נפשו ירחק מהם, ז"ל בן ינים פחים, פ"י בעת שראוי ועוב להיות לנים הוא פחים כידוע לשון פחמים חמים או לסיפק נמי יש לפרש הוא דרך פקש שומר נפשו לשון וינפש, פ"י השימר שבח ירחק מהם כי פ"ד שבח יחוקן הכל כנ"ל:

עשה לך חנה עלי גפר כו', דהנה חפלה וחורה מגינה ומלגי בין בעידנה דמסיק בה ובין בעידנה דלא עסיק בה, והנה כדיבורים מגינים על האדם כגם שבה ממנו (וכמו נקבה חסיצב גבר כי גם דיבור הוא נקבה כי מקבל מה חפץ לדבר וזה עשה לך חיבה לשון חיבה ומלת עלי גופר לשון עלה וכמו שפ"י בזוכר על לא חשחית את עלה לשון עינה הדדיק כנותן עלה, וכן פ"י על האדם כן שדה כן, וזה עלי גופר עלה לזה הוא ההצמח לו יתי לשון גפרית ואש, קנים העשה את החיבה, לשון קן נפור להיות הדיבורים קן להקדושה, וכפרת אוחס מביח ומצחון, לשון כפרה וחשובה, וזה אשר העשה אוחס, זה הוא יתי נקרא כן, זה אלוי, שלש מאות אמה אורך החיבה שחראם שהתחיק הדיוין שהעשה מסדין רחמים,

וכן

כ"א לישראל, וסם חלויים במזלות החתונים, ולנו אמר יחצ' מאוחות השמים אל תחאו כו' וכדא"י נמי במדרש לך לך וזה שלשה צנים, ומפרש מה הם, את שם דהנה שמעתי מהרצ המגיד מזלמשיב שיחיה כי השם של האדם הוא לבוש לחיות שלו וזהו את שם הוא חיי, ואת הם הוא צני, וכדאוחא בזוכר מתחממין באישון קדישין וזה את חם, ואת יפת הוא מזוני ופוער, כדאוחא על יפות תואר כשסובב בעולם הצריות נראה יפות זו וזה את יפת:

צוב סי לכל כו', ז"ל ורחמיו כמו דרחמים קמלא, פ"י ואוסביו הם על כל מעשיו מושלים, ויש להם כח להמשיך כל השפעות ולבטל כל הגזרות, וע"כ גם זה מה שבוז סי לכל כי רחמיו הם אוסביו יש להם מדוחיו לרחם על הכל, וזה עוב סי לכל ורחמיו כו':

עוד כל ימי הארץ זרע וקציר כו', יש לדקדק מאי לשון עוד כאלו היה זמן העבר מן העולם יותר מלשנה שייך לשון עוד וזה אינו, וז"ל דהנה שינוי הזמנים דשינוי בזמן הראוי להיות קור את הוא חום או לסיפוך חלילה גורמים חולאים על רשעים ר"ל, והנה סקב"ה הצמיח בצבועה שלא לחרוב העולם כמו שכחוב לא אוסיף כו' ואמר עוד נוסף על זה העשה שלא יהי שום שינוי בזמנים ולא תהיה אפילו שום חולאים להעולם, וזה עוד פ"י נוסף על השבועה כנ"ל יהיו כל ימי הארץ כו', אך זה הוי בלא שבועה, וז"ל עוד בסיפא דקרא בדרך הלגה לא ישבוחו דהנה אוחא במוה"ם אלשייך ז"ל על מה הים העולם חסר מנוחה בל שבה בל מנוחה, פ"י

וכן חלקים במילוי יו"ד גימי' ברחמים, נמלא נעשה מאלקים רחמים וגימי' שלם מאוח, וזה אמה לשון וחשלה אה אמחה לשון זרופ, וחמשים אמה רחבה, פי"ד בינה שיש זה חמשים שפרים וכמו שפירשנו בקראת מי על של מקבל נקרא ד' לשון דלות כי אין לו מעלמו, וסכס פי"ד חכמה מצין ויודע נמלא כי הבינה מקבלת מהחכמה והחכמה מרומז צו"ד כי הוא החחלה מהנעלם וראש כל אוח הוא יו"ד וכן לחכימא ברמיזא ורמז הפין מרומז צו"ד, וכן כהי"ב כולם בחכמה פשוט הוא החחלה מאין יש וסוף אוח הקטן יוחר הוא יו"ד וכשמקבל בינה הנקרא דלה נעשה ה, ראשונה אך באמה היא למעלה וכלול מעשרה פי"ב בן ארבעים לבינה וכשמקבל הווד כמו שאיחא סבן בחכמה וחכס צבינה נקרא מי וסוף נקרא רחובים סכסר כי הוא קדמה לעולם ואין בו כ"כ למאוס כי פולם חסד יבנה והשבויה קדמה לעולם וצא מבינה כמו שכחוב יצין ושז ורפא לו וזה וחמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתו קאי על חצ"ד שכולל כ"א מעשרה ומרומז במגדל הפורה באויר ה"ל לשון לימוד שהוא פי"ד שכל שמרומז בחצ"ד, וכן יש לומר פי"ד שורש האבות אהבה ויראה ולפאר ליוצרו שמרומז בשלשה, אהר הפשה לחיבה, לשון אהרים אור, ואל אמה חכלנה מלמעלה לסיח למעלה עד האחדות גמור, ופחה החיבה בצדה חסיה, לסיח נפחה לצא פי"ד שפע לעולם ליסונו פי"ד, כמו בינה נהנים ממנו פי"ד הפחה שנכנסים לחוכו זה לסיח בצדה, והעיקר לסיח לו ית', וזה ואל אמה חכלנה מלמעלה חחחים גשנים ושלשים העשים, פי"ד חיקון ימחשבה ודיבורים ומעשים ואני סני

מציא כו' וסקמותי אה צריתי אהך כו', י"ל רמז על פסיד אלה שנים שפסיד' הקציה לחדש צסס אה עולמו יסיה רק' מים וזה וצחה אל החיבה אהה ושפחד' כו' ומכל סחי כו' כל אשר מפורשו יחיי' אהו, וכן י"ל צנה גופי' כל אשר נשמרו למיניסס סיו מפורשו:

עוד כל ימי הארץ זרע וקציר כו', י"ל כלשון עוד דקודס לכן נשבע ית' שלא לשחה הארץ כמו מבול עוד, אח"כ אמר עוד נוסף על זה יסיה כל ימי הארץ זרע וקציר קיץ וחורף קור וחום לא ישבחו שלא לסיח שינוי אויר, וסכס כהי"ב לניס פחים צדרך עקש שומר נפשו ירחק מהס, ידוע פי' הסוספוח וי"ל עוד דהנה פי' לפיל על פסוק (משליך קרחו כפוחים) סנוחן שלג כלמר כו', דהנה דוד ציקש רחמים וסוכידס לארץ לאש וצרד ושלג וכו' וסיה כמעס י"ל כדי שיוכל האדם ליקח לו אוחן דברים צעה שצריך לו גם לא פי"ד חפלה, כי הארץ נחן לבני אדם ודאי קאי על סולדות הארץ כמו שאמרנו חז"ל באן לאחר צרכה, וזה מצטן מי ילא הקרה, פי' ממחשבה כצדיק הנקרא מי ילא הקרה צעה שצריך לכפולם כדי שלא חסיה שינוי האויר שלא חזיק וזה לניס פחים כו', דהנה ודאי צעה שזמן של סחוס לא מזיק סחוס אדרבה עוב כן, וכמו שכחוב ממגד חבואח שמש וכן חירגא דיומי מסי כי הלאה בגלגל חמה כידוע, אך צומן שראוי לסיח קור ודאי לא עוב לסיח אז חמימות כי הוא שינוי האויר וזה לניס פחים צעה של לניס אה סס פחים שרבי' זה הוא צדרך עקש, אכל שומר נפשו ירחק מהס כי יגזור שחסיה לניס ויעשה כן כו', וזה עוד כל ימי הארץ נוסף על השבויה שחסיס

זכרון

נה

זאת

ה

שחסיס כל ימי הארץ זרע כוי קור וחוס
 כוי כל אחד בזמנו לא יסבותו כדי
 שחסיס אפילו בריווח הגוף בעולם נוסף
 על שלא חסיה ששחסיס. וי"ל לא יסבותו
 בדרך הלכה. לא. פוי אם לא כן הוא.
 אם יש סיכוי, יסבותו, יחזיקו שבה ממילא
 יחוקן הכל שחסי' בדרך הראוי לסיוח:
זאת קשתי נחתי בענין כוי, וי"ל דהנה
 בלא הכריק יש זכות על העולם
 כי יאר לב האדם רע מנעוריו, אך מיקר
 הכריחה העולם סיה בצביל הכריק כמו
 שאמרו רז"ל כל העולם כולו לא נברא
 אלא לצוות לזה ועל ידו חלילה יש
 קטרוגו שלא גם הוא סיה לו יאסיר וסוף
 טוב. אך פ"ד זה יש לו כח להספיל
 על העולם ממ"כ. וסנה הכריק כריק
 לסיוח נכנע קבל וקים וזה ענין. וקשה
 לשון הפלה, כן שמעתי בשם הרב המגיד
 מראוונא זל"ס על ותשב באיחן קשתי,
 וזה את קשתי נחתי בענין וי"ל כן קשה
 שמגין עליו כמו קשה לדורכים. וזה
 זיחה לאוח בריוח ביני וזין הארץ הוא
 החומריה שלא חזיק להעולם ושלא
 יחיאשו מלסטיב מפשיס פ"ד הארץ
 הוא חומריות וכמו אפילו מלכים שנפלו
 שנחלקלו כי שלא הוא לדיק וכן
 גמי לבקש רחמים עליסם. וזה ביני
 וזין הארץ:

פרשת לך לך

במדבר שמביא רש"י ז"ל ואפסך לגוי
 גדול זה שאומרים אלסי אברהם
 כוי יכול יסיו חותמין בכלם ה"ל וסיה
 ברכה בך חותמין ולא בסי, וסנה אברהם
 אצינו פ"ס נקרא אב המון גוים, וי"ל
 דסנה ירש מדה סחסד ואסבה, וסנה

פירשנו שאיחא א"א פ"ס עבד אוהו
 יח' באסבה ויחק בפחד ויעקב בשניסס
 לפאר ליוארנו שישפאר בו. וי"ל למס
 חדש יחק ולא סיה לו די במדרגה אציו
 וכי סחזיק את אציו למגרע וממפנו, אך
 סלמה יורס דרכו שאברהם אצינו פירשו
 הוא מדה סחסד וגורס אסבה לו יח'.
 וסנה ודחי הראשון הוא יראה ובושס
 זה קודס לכל, וסנה א"א ג"כ סחד את
 סבורא ב"ס וסחכף ססתחיל להסדבק בו
 יח' בבושס מלפניו בא לו ספע קדושהו
 יח' משורשו וכל מס ססתדבק יוחר בא
 לו ספע אור משורשו יוחר וסוף אסבה
 ולא סיה יכול לפחד מגודל האסבה כ"א
 שלא יבא לו ח"ו מפוט יראה פ"כ פ"ד
 אסבה גימטי אחד בו יח' נסתחו לו
 פערי חכמה וסשיג מרוממוהו יח' סרבה
 עד אין קץ וסחירא עוד יראה סרוממוה
 פ"ד חכמהו יח', וזה אלקוהו של א"א
 פ"ס, ויחק אצינו פ"ס ג"כ רסס לעבוד
 אוהו יח' באסבה וסחכף ססתדבק בו
 בבושס בא לו ספע משורשו ססיה מדה
 ספחד וכל מס ססתדבק יוחר בא לו
 יוחר סחד ולא סיה יכול לעבוד מפחד,
 אך מפני שלא ימפט מעבודה שמים
 ומלשצמו פ"ד סחדו סגדול נסתחו לו
 פערי צינס וסשיג גדול ססדו יח' וגרס
 לו גם אסבה וזה שופר אילו של יחק
 חוקפו של יחק וסוף גורס לו עבודהו
 ונקרא אלקוהו. ויעקב אצינו שורשו
 מדה ממואפה דמה לפאר ליוארנו מכל
 סג"ל פ"כ יעקב אצינו פ"ס דסוף יושב
 אוסלים ספארת הוא חויר וסומק זה
 הוא ספארת לאדם ויש בו אסבה ויראסי
 וסנה בססתדבקו בו יח' בבושס דסוף
 ססתכלס לכל בא לו ספע אורו יח'
 סחסד וסחד אסבה וסחד צימך, וסנה
 לאסבה

לאהבה לריוך שפרי חכמה להפחה לו כ"ל ולפחד שפרי בינה כנ"ל, וכיון שבאים לו ביחד לריוך להפחה לו שפר הדעה הטובל ח"ו כי פ"ד חכמה ובינה יודעים ונקרא זה אלקותו כי בזה יש בו חרווייתו ביחד לבוא בינה לבין חסדו נגד מדה ספחד להמחיק ונגד האהבה שפרי חכמה. וי"ל עוד כי יפקד אבינו פ"ה עבד בהתפארות שיחפאר בו יח' וחסיה לו יח' נחה רוח חלה הדבר לו יח' פ"כ יש לו נחלה בלי מלרים כפ' השפרי אורה משא"ב אהבה תלוי בו שהוא אובד וכן פחד יש לו פחד פ"כ תלוי מעט בהפולס כי פולס חסד יבנה וד"ל, משא"כ יפקד אפ"כ, וזה ואלקי יפקד, וידוע כי זה הוא עץ חיים כי הוא דבוק בעץ חיים מסלך ח"ק שנה (גופא דמלכא כזיבול), והנה שש, שם האדם הוא לבוש של החיות כן שמעתי מהרצ המגיד רבי יחואל שוחי לאו"ט, ומוצן למצין כגוונא דלפילא משמותיו יח' וסוף שורשו עץ החיים, וזה ואגדלה שמך זה שאומרים ואלקי יפקד יכול יהיו חושמין בכלם ח"ל והיה ברכה כו', דכנה החחמים של האדם הוא סימן עליו ועל דיוקנו של אדם וכדאיתא בזהר על פסוק שמיני כחוחם וכן כאן. דכנה כ"ל שראיתי זה בספר הישר של ר"ה ז"ל אם יראה האדם לנסוח בעלמו האו"ך הוא מחזיק בעבודת שמים ישחוק ויחזיקו מה שחפץ ומחאוב אם משחוקק לסיחה טוב או לפעול ראונו יח' הוא טוב, ומכ"ש אם מחאוב לסיחה אך טוב לישראל ויהי כבוד שמים וכיוצא בזה, ויש אדם שחשוקתו הוא לאכילת ופחי' וכיוצא בזה לכבוד המדומה ומכ"ש מי שמחאוב לעצירה חלילה, ודאי בפה

אדם רעב ואמא מחאוב האדם לאכילת ופחי', כ"ל בסחם אם מחאוב לגשמיות אז לריוך חיקון כי פוקד הוא באהבה מה שהוא אובד, וזה (א' היה אצרכם ויירש את הארץ, פי' אם האהבה הוא א' במדה אצרכם הוא נוהל את הארץ וזה הוא החחמים הדיוקן של אלקותו של אדם והסימן לו, ולזה לריוך ג"כ סייעתא דשמיא, וזה כך חושמין ולא בזה :

עוד במדרש כל הירא מהי נעשה מלך אצרכם נחירא שנאמר פחה ידעתי כי ירא אלקים אהה ונאמר אל עמק טוב הוא עמק המלך, ואף משם רבינו שנחירא ונעשה מלך שנאמר ויהי ציבורו מלך, ולכאורה תמוה מאי גס, אך כנה שמעתי מפס קדוש רבינו הרב המגיד מראוונא רבי ר' צפר שאמר באריכות, והוכן הדברים שלמה המלך פ"ה אמר אמרתי אחכמה וסוף רחוקה ממני דייקא, כי פ"ד היראה יכול להשיג פנוס וצא מחכמה עליונה כי חכמה מאין חמלא ומלך לריוך להחכמה בגדלותו כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, וזה רחוקה ממני, משא"כ אדם אחר יכול להשיג גם חכמה עליונה, היראה מזה לפינונו כי מלך לריוך לו מעט גדלות, וידוע כי גדול שנאמר במשה מאשר נאמר באצרכם שהוא אמר ואנכי עפר ואפר ומשרע"ה אמר ונחנו מה ה"א שאי אפשר לו לסיחה מלך, אך בצביל היראה זכה ונעשה מלך (ואפשר פ"ד זה לפרש ויהי ציבורו מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל ואז אין לריוך גדלות כי אין ממדיו את סוף כלל. [זה היה נחוב על הגליון בסוף הדף. וזה י"ל ומוחר האדם מן הצרכים אין שיכול להמשיך מאין ודו"ק]:

יש לדקדק מאי וילך אזכרם כאשר דבר אליו ה' יאמר בקולור וילך אזכרם, וגם לוב מאן דכר שמים, ו"ל בקולור כי כבר כ"ל כחוצ בספר הראשון פ"י פרעה זו וסיב זרכס, פ"י כל הדבוק בך יסיב מחצרך כאלו אחס זרכס ואזכרס מזכרך גם אשר לא יסיו דבוקי בך ונוסף על זה ומקללך אאור, כי גם הדין יסכים עמך לעובדך להפיל דין על שונאיך להנאחק, ועל זה אמר וילך אזכרם, לא סיס בשביל הצטמחס כנ"ל כלל וכלל ח"ו שסיס אללו שוס כאלו סיס לו צמר פ"י"ד זה וזה וילך אזכרם כאשר דבר אליו ה', דבר לשון קשות שסיס רק כוונתו לפשות רצונו יח' ונא לשוס פניס בשביל הסובות, וזה כאשר דבר אליו ה', כאלו דבר אליו אס עשה ודאי לא סיס לו פני"י כ"א לשמים כן גם עחס וילך אחו צוס כולל כל הצטמחות סנ"ל שאמר לא מצפ"י הצטמחות לעובס לצד נחקיימו אפילו מס שיוחר קשה לכיות הדין עמו לעובדו וחסדו גם זה נחקייס, וזה וילך אחו לוב לשון לעותא כמו שאמר לו יח' ומקללך אאור :

ואברם בן חמש שנים כו'. דכנס כי כחלים ציד גבור בן בני הנעורי'. ו"ל שרחוק לסיות אדם ניצל לגמרי משוס חטאות הנעורים, אך פ"י"ד מס שמושה חשוכס נעשים מצירות זכיות וסנס זכיות נקראים בניס כמו שאמרו רז"ל עיקר תולדותינס של לדיקים מפשים טובים, וזה כחלים ציד גבור בן בני הנעורים, שמושה מחטאות נעורים זכיות, יש לו כח גדול שמוציא יקר מוולל כפי חסיס, לצטל גזרות, כדליתא בגמרא וסנס מצירות מרומז בשנים כמו שכחוב אס יסיו מחטויכס כשנים כו', וזה ואברם בן

חמש שנים לשון וחמש אח ארץ מצרים וכן וחמשים עלו בני ישראל כי ס"י מזוין מצירות סדס צמקציו או מגלגול העבר וכנ"ל ושצפים שנים סוס סמדוח שחיקן לו וחס שצפ מדוח וסחחרט על מס שסיס לריך או שגרס למעלס לעובס העולם, פ"י אס אדס מחקן מדת חסוד שלו מירחס שלא יחסוב מס שאין לחסוב כ"א מס שראוי לחסוב, גורס להאיר מדת חסוד למעס וכיוצא צוס :

אמר נא אחותי אח כו'. וכן ולאברם סטיב צעצורס ויסו לו לאן וצקר כו', וראשון אינו מובן לומר כן כדי שייטב לו בצצורס וכן בשני סיס לכחוב סטיב צעצורס ויחן לו מסו ויסו לו משמע סכמכס סיס דבר אחר, וי"ל דכנס שמעתי אומרים צסס רבי רי מלך שיחיי לאחי"ע מהאוכל ילא מאכל ממס שסאדס אוכל פ"י"ד זה ילא מאכל, וסבנחי סדבר כי סנס אמרו רז"ל צגמרא צחמשס דברים סנשמש דומס ליוארנו צ"ס וסנס כחוב אכלו רפיס קאי על חיק וגרון וסנס כחוב וסחפנג על ס' ויחן לך משאלות לצך. ו"ל פשוט דכנס סצא לעבר מסייעין לו, וסנס יש אדס שרואס לעורר צאכילתו סיחוד של אכלו רפיס דסיינו כמו שסאדס צאכילתו זן אח כל גופו שסוס מולס קפן כן יתעורר למעלס לימשך שפט מזוני מלחו יח' דרך העולם סנקי חיק וגרון לכל העולמות סנקראים סכל ציחד מולס וצחפנגו שלו לכיות לו יח' חפנגו מזס שימשך שפט מזונות טובים כי יח' חפץ חסוד סוא, וזה אז חפנגו על ס', פ"י בשביל ס' לימשך פ"י"ד שפט מהמקור לסקיניו של יו"ד וממנו ליו"ד ומיו"ד לכי כו' לנו, וזה על ס' ויחן לך משאלות לצך יחן

לך כח לזכר שופעל משאלות לזך כדי
 שחפשה ראונו יח' כי הבא לצטר
 מסוייטין לו כנ"ל ומפרש זה פונג שצח ח"ח
 נקרא שצח וכל אדם שצח (יש לו דין
 חבר וסנס כחוב לזאח יקרא אשש כי
 מאיש לוקחם זתח. הוא יח' נקרא איש
 איש מלחמכ פ"כ כנסח ישראל נקראח
 אשש וכ"ו נקרא שורשנו כולל כל ישראל
 הוא כנ"ו. וסנס אמר לשרש אמרי נח
 אחותי אח פוי שחחזיק אותך בכ"ו לעורר
 למעלה צעיניו סן בשארך וכסיהך כנ"ל
 שאני כוחן לך לבוא פי"ד זה ממנו יח'
 לכנ"ו. וסנס אש הוא בעקום כנ"ו
 נקראח אחותי כי הכל חלק ממנו יח',
 זה למטן יוטב לו בצבורך, שאהיה פי"ד
 זה עיב כדי שאשס וכול לעורר ראונו
 יח' כנ"ל, וגם בגשמיות וחיסה כפשי
 בגללך שחבא גם לי צעינן גשמיות שמרומי
 כנפש בגללך וכנ"ל, ולזה ולאצברס ספיב
 בצבורס שיהיה טוב זה עיקר סעבס
 זממילא גם זה ויסיס לו סעיניו גשמיות
 סכחוביס בצמקאס ג"כ :

על פסוק וחמד ס' מעולם ועד פולס
 על יראיו כו'. צמדדש ויחן לו
 מעשר מכל איני יודע מי נחן למי סוי
 אומר סקצ"ס נחן לאצברס אות מעשמו
 ס' מכסא סכבוד, וזה לריך ציאור, אך
 סנס פירשנו על כשצפ ס' ולא ינחס
 אחס כסן לעולם על דברחי מלכי לרק
 דסנס אמרו שסקדיס שס צרכיח עבד
 לרבו ולריך טעס עליו, אך סנס ידוע
 פולס חמד יבנס, כי סנס לריך לפרש
 מאי לשון אל עליון כי פולס חמד יבנס
 ויש מקור סחמד שלו יח' שורש מציאות
 סעולם כי חפץ חמד הוא ורלכ שס
 לקשרי אח א"ל פ"ס צשורש סחמד
 זלסיות סכל א' לסחקשר צמקור סחמד

וכמו סכחוב חמד לאצברס צמקור
 סחמד, וזה צרוך אצברס לאל עליון
 סחמד עליון וצרוך אל עליון מסמקור
 וכמו סכחיב אשש כי חזריע וילדס זכר
 פ"כ סחפורר ממטס למעלה ואמר אשר
 מגן לריך צידך שלא יחפשמ סחמד
 לשונאיו סס פובדי כוכביס חלילס וחס
 ופעל כן ויחן לו יח' מעשר מכל שס
 אל מעשר מיש מאין הוא אל, וכנס
 פולס חמד יבנס פ"כ ס' כי פולס
 נצרא צס'. וזה י"ל וחסד ס' הוא מקור
 סחמד שורש סוי' הוא נולד חמד שית'
 נולד ומלפס לעשות חמד פ"כ סמציא
 סעולמות וזה וחסד ס' מעולם ועד
 פולס, פוי מעולם לפולי על יראיו פוי
 ללריך יראיו, וכמו שפירשנו על יראו אח
 ס' קדושיו כי אין מחסיר ליראיו כי
 יכוליס אפילו לסשיג לראוח קדושיו כי
 אין מחסיר לסס מלכשיג וזה על יראיו
 פי"ד זה צא לסס ג"כ שפס גשמיות
 ומזוני, וגם פושר אש צא לסס לכווח
 יכוליס לעשות לרקס יופיל סוכיח לבני
 צניס אך שלא יצא לרשעים וכמו צא"ל
 פ"ס אש סיס צא לישמעאל או לבני
 קעורס ח"ו לא סיס טוב וגיחח לו נזס
 אומר לשומרי צריחו ולזוכרי פקודיו
 לעשותס, סס סעוסקיס צחורס פי"ד זה
 זוכרי פקידיו, וזה חתן אמח ליעקב
 חמד לאצברס, ומס שאמר מס חתן לי
 כוי סלא עיקר שרר הוא צעוס"ב, אך
 סנס סדבוק צשורשו יש לו פוס"ב וסוא
 ידע כי שורשו הוא חמד וסוא סחפשמס
 ואס לא סוס ליש זרע איך סוס ליש
 פוס"ב לכווח דבוק צשירשו סחמד ואין
 על מי לסחפשמ ומסחמד שלמעלה נחפשמ
 כל סעולם וסוא לא כן וסאיך יש לו
 שורשו וק"ל :

שאין זכאן עיקר קיומו עיקר קיומו הוא לעולם, וזה אמר דוד המע"ה גר אנכי בארץ. עיקר דירתי היא למעלה ע"כ אל חסתר ממני מזוהך הוא דבקיחך וכן חובת הלצות שאינו יודע בהם כ"א הצורא ז"ה, וזה ה' מי יגיד באסליך, כי עו"ז נקרא חכלו ית' כמו הנוטע בדוק שמים וימחחס כחולל לשבת וזה מי יגור יחזיק עצמו לגר באסליך חחה השמים, ומי ישכון צהר קדשך, עיקר שכינו הוא צהר קדשך הוא פולס הצא כדאיחא צוזה, וקאמר מי שסוף כן יכול להמשיך להעולם שפע בני חיי ומזוני, וזה הולך חמים הוא בני לקיים בהם מלוח מילה, שנאמר עליהם לאצרהם חביונו ע"ה החסך לפני וסיה חמים, וזה הולך חמים, כמו הולך מהרה אל העדה, ופועל לך, הוא שפע ומזוני ופועה, ע"י זה פועל לך, גירס לטיות יכולים ליתן לך, ודובר אמת גיב לשון סולכה, כמו ידבר עמים, דובר אמת ה' אל חלגה דחיי, כמו חתן אמת ליעקב, וידוע כי יעקב הוא עץ חיים. ע"כ הרוחא יעקב בחלום חיון אחוספו לוי. אך הלא לזה לריך מדה חין, כמו ששמעתי מהרצ חיש האלקים רי צהר מראוניה על חין מזל לישראל מי שמחזיק עצמו לאן יכול להמשיך דברים החלויים צמול בני חיי ומזוני, לזה קאמר בלצו ע"י מה שמואל בעצמו לפעמים שני לצבות, נעשה נכנע וספל בעצמו כאין,

ויסיה יכול להמשיך כניל ודוק:

בר המלך בומה צה' ובחסד עליון כל ימוט, דהנה כחיב צוזה חני בועה, כבר כחיב כי מי שיש לו יראה שמים אינו מחורא משום ענין, כי הוא דבוק במלכות שמים והוא מולך על הכל, כי מלכותו

נשבע ה' ולא ינחם אהם כסן לעולם כו'. ו"ל דהנה איחא בהם שאמר צרוך אצרה לאל עליון כו' וצרוך אל עליון כו'. וצריך טעם על קדוש עליון למה באמת הקדים צרכה העבר לצרכתו ית', אך כוונתו היא ו"ל כי ידוע אשה מזרעה חחלה יולדת זכר. ע"כ חנו אומרים ששיבנו ה' אליך ונשובה וכו' ית' אומר שובו אליו כו'. אך כיצד יתקיימו צ' הכחוצים כי הוא רוח הקודש וכל היוצא מפי לא ישוב אליו ריקם כו' כחיב אך כך חנו מהפללים ששיבנו כך בדרך שיס' נקרא על שמנו, וזה ששיבנו ה' אליך ונשובה מעצמנו, ע"י יעזור להצאים להטטר עזר גדול לפעול נסים ונפלאות ע"י ית' יתקרב וישראל מאהבה חנם כמו בימי מרדכי ואחשר וכו' וצוה צוה, וזה צרוך אצרה יצא לו השפעה וצרכה לאל עליון שיסיה יבול לעורר מי' לאל עליון ע"י זה, וצרוך אל עליון אשר מגן צריך בידך, לטיות אחוה השפעה, כי ידוע שהם חיה רמז לגוג ימגוג. וכן ו"ל באמת גרם שנשבע לו ית' בעקדה צרך אצרכך וכתבה כו' ויירש זרעך אח שער אויביו, עקב ש' לצבוק, וזה ו"ל נשבע ה' ש' לאצרהם ולא ינחם ע"כ לא יסיה חחרה, ומה היא השבועה מפרש מה שנשבע אהם כסן לעולם, ש' שר לעולם כמו ובני דוד כהנים, על דברתי מלכי לך, כי הוא החפורר כן בדבוריו:

ד' מי יגור באסליך ומי ישכון צהר קדשך הולך חמים כו'. ו"ל דהנה כחיב גר אנכי בארץ אל חסתר ממני מזוהך, ומה טעם הוא, אך ו"ל דאיחא צוזה הלצות קבל אחי חנאו הגירוח בוי יעו"ש, ע"י שזכור האדם האמת

מלכותו בכל משלה, וזה אומרו אם
 חננה עליו מחנה לא יירא לבי, כי יש
 לי יראתך, ע"כ אם הקום עליו מלחמה
 בזאת אני בוטח פי' בזאת שלא יירא
 לבי, כי יש לי יראתך, ופי' זאת לפי זה
 הוא סיראסה, כי קאו אמר שאמר לא
 יירא לבי, וזה בזאת, וכנס מי שיש לו
 יראת נוחן לו הצורא אהבסה. וזה כי
 המלך בוטח בפי' מי שיש לו יראת
 הנקרא מלך כניל בוטח בפי' הוא
 האהבסה שיבא לו פי"ד זה, ובחסד עליון
 כל ימותו, כי אהבסה גימי' אחד הוא י"ג.
 פי"ד זה יכול לסמטיך י"ג מכילין דרחמי.
 ובכללם המזל החלויש בו בני חיי ומזוני
 וזה בחסד עליון הוא המזל מקור החסד
 הנקרא נולר חסד, שנוצר ושומר ומלפס
 לפשוה חסד וסוא מקור הנדיבות העלמיות
 בן שמעתי צסס הרב הנ"ל, וזה בחסד
 עליון כל ימותו, פי' יס"י לו צניס צרא
 כרעא דאבוס, וזה כל ימותו רגליו, כי
 יס"ס כרעא כראוי וכן מזוני, כי ממון
 של אדם מעמידין אוחו על רגליו, וכן
 חיי כי גוף הוא רגל לנשמה, כי רק
 כסיף ורגליו הנשמה סס למטה כי עיקר
 הוא שורשה למעלה :

פרישת יירא

יירא י"ל יירא אליו ולא הזכיר שמו.
 וכמה וכמה פעמים הזכיר שמו
 נראה אפילו ללא לירך, וכאן בחלחל
 הסדרה אומר סהס, וגם מה מעלס שלו
 עהס יוחר מקודס כמילס צריס לך לך
 גמי כחיב וירא סי אל אצרס, אך סנס
 כחיב בחלוס אדבר צו, וכן בחלוס
 חזיון לילס בחנומוח עני משכב בנפול
 חרדתיס על אנשיס כו' אז יגלס חזן

אנשים, וכן כחיב סיס דבר סי' אל אצרס
 במחזה לאמר כמו בחזיון לילס, גם
 שאמר שסולרך ליפול על שניו, וסנס
 ידוע כי עיקר סאדס סוא כנשמה, כי
 סגיף נקרא צטר אדס, וכן ססס נוחן
 סקצ"ס צפס אב סולד כפי שורש כשמחו.
 וזה י"ל וירא סי' אל אצרס, סוא כנשמה
 לצד כמו בחזיון לילס, וכן יש צני אדס
 רואיס שמו ית' בחנומוח או קודס שינס
 או אחר כן, ויש גם ציוס רואיס אוחו
 ית', וזה י"ל קודס כמילס וירא סי' אל
 אצרס כנ"ל, מש"כ אה"כ שנימול וירא
 אליו סי', לגוסו ונשמחו ביחד, וזה וסוא
 יושב פחה סאסל ודאי לא נחנמס סס'
 וי"ל עוד לפרש סמדרש ילמדנו רבינו
 קטן לכמה ימים סוא נמול, כך שנו
 רבוטיכו קטן נמול לשמונס ימים, וממי
 אהס למד מינחק שמג אוחו א"ל ע"ס
 לשמונס, וכמו שכחיב וימול אצרסס את
 ילחק צנו בן שמונס ימים כו' וסוא
 חמוס פוק חזי מאי עמא דצר ומקרא
 מלא סוא כמה פשמיס, ונראה בעזרחו
 ית' דנסס אמרו רז"ל גדולס מילס שוכרחו
 פליס שלס פשרס צריחות, ושמעתי מסרצ
 רבינו רי צטר מראוונא ז"ל דסוא י"ג
 מכילין דרחמי, וכמו שאמרו רז"ל צריח
 כרוחס שאין חוזרים ריקס כן שורש מס
 ששמעתי, ואני זוכר כי סוא אמר אז
 באריכות, וסנס שורש וכולל סי"ג מדות
 סס שניס, נולר חסד סקצ"ס נולר
 ומלפס לפשוה חסד וכולל אל רחוס
 וחנון וכו', וכן ונקס שאמרו רז"ל מנקס
 לשציס כולל נושא פון כו', וסנס גם
 חשוכס נקרא מילס וכמו שכחיב ומלחס
 אה פרלס לצבכס, וידוע שחשוכס מצינה
 וכמו שכחיב ובלצבו יבין ושצ, וידוע כי
 פולס נצרא לשצפת ימים וחשוכס
 קדמס

זכרון

יירא

זאת

יא

קדמם לעולם סוס יוס שמיני מחתא לעילא, כי פולס חסד יבנה לאותיות זינס הקודם, וע"כ גם מילס גופו מעורר מס שקדמם לעולם, וממילא נוגע ומעורר ס"ג מכילין דרחמי (סנף) זקן כי קודם לעולם ומס שקודם סרבה נקי זקן). וידוע כי כתיב מי יקום יעקב כי קטן הוא פי"ד מי הוא כי שפרי זינס, וכמו שפרשנו כמה פעמים פעם מפני מס נקרא מי שמקבל מחכמה כי סבן בחכמה ומקבל נקי דלח לי דל, ומשפיע י, ולמפלס בהמקור יו"ד, כי הוא סתחלה של האותיות, וגם סבינס מפני קדושתו אין דבר שנקדושה פחות מפניו די הוא מ"ס וסיו"ד שמקבל מהחכמה נקרא מי, זה מי יקום יעקב כי קטן הוא ואין לו סרמת ראש פי"ד השושה יקום יעקב כי כלו כל הקילין ואין סדבר תלוי אלא בהשושה זה אם יגאלך טוב הוא חורס ומ"מ יגאל ואם לא יתפין לגאלך וגאלחוך אכני, הוא השושה כי אני הוא יראה, כמו גבור שממיל חימס, אומר אני אני הוא ואכני, ככף מרומז בכתר הוא מלכות באור פני מלך חיים הוא השושה :

י"ל נמי אכני דליאתא מרריס דסיה גם כן פי"ד השושה, וכדאיתא במדרש וירא אלקים את בני ישראל, סרשפים סרסרו השושה בלבם וצינוטים פשו השושה ונתקבלו וידע אלקים שאף אי בהצירו לא ידע), זה וירא אליו סי כי י"ו רומז על סמול, הוא נוצר ונקס וכדאיתא בשם סרריי ז"ל, זה פי"ד מילס, באלוני ממרא, הוא סמול שמסס בני חיי ומזוני, הוא אלוני לשון אלני, וכן י"ל לשון חזק, ממרא אפילו לכממריס כי לא בזכותא חליא אלא במזלס ופרשו

הגם אין כדאי, כי ודאי גם זכות מופיל, כי זכותא דאי לזנים וכמו סכנסה לרס, וכן זכות לדקס וחורס כ"א פרושו גם אס אינו כדאי זה באלוני ממרא, והוא יושב, קאי על פולס סנסחר סנקרא הוא וכמו סכחוב ופחיק יומין יחב סכעחק ונעלס, וכן י"ל נמי לשון זקן וכנ"ל, על שקודם סרבה לעולם, לזשו כחג חוור, ללבן פונותינו, ושפר ראשי פי דינין סמרוזם בשפר מותרו, כעמר נקי, שלא יבא על ישראל כ"א על סעודי כוכבים זה והוא יושב פחה סהל פי פי"ד סמילס סאור של מפלס פחות ואכל לשון יכלו חורס, וכדפי רש"י ז"ל בשנה על וכולן זכס משה ונלן, סנאמר ומשה יקה את סהל, כחוס סיוס פי כשפוסק בחורס ומ"מ, שסס נקראיס אס סלח כס דברי כחש, זה כחוס סיוס פחות נו סהכל פי סאור :

וע"פ"ז י"ל סמדרש, קטן לכמה ימים הוא נמול, קאי על פרלס לב, כי כתיב ידע שמי יקראני ואפנסו, פי יעקב סנקרא קטן בגלות שאין לו סרמת ראש לאזיס יוס יכוין לסמטיך לו השושה, ומטיב כך שנו רבותינו קטן נמול לשמונס כי יס דקדוק יאמרו ילד או בן נמול לשמונס ומאי קטן, אלא רמזו לזס זה כך שנו רבותינו, וממי אהס למד מיחחק, כי איתא בר"מ אלטיך אברסס קראו סר כי בית ראשון סיס בזכות אברסס, ולא חרבה עד ששדו שבעס צ"ד פי"ג כי סיס מלך סחסד, ויחחק קראו שדס כי בית שני בזכות יחחק הוא פחד, פי"ב רק בשביל סנאח חנס חרבה, סגס ססיס חורס וגמ"ה, ונקרא סגלות כזס יחחק, זה וממי אהס למד מיחחק בנו סמל אחו בן שמונה ימים :

ויכלו

רחימו, וצאמה בלא יראה גם האבכה אינה כראוי, וכמו שפירשנו בזה יבא אהרן אל הקדש, כי כל הסורה כולם שמוחו של הקב"ה ע"כ האבכה נקראת אהרן סבן, והנה היראה נקראת זאת כמו שכתבנו בספר ראשון על שהיא נוקבת כי אינה עדיין עיקר העבודה, כי לית פילחני קמיה קב"ה אלא רחימו, כ"א מסיראס נותן הקב"ה לאדם אהבה, כי ביראה אינו יכול לעבוד את הבורא ולסודות ולסללו, כי זה רגונו יחב' כמו שאיחא כל מה שצרא הקב"ה לא צרא אלא לכבודו, ואיחא צמ"א לקילוסו והכל א'. כי ע"ד הקילוס נושעים מאויבינו ממילא נחרצת כבוד שמים, וכמו שכתוב מסולל אקרא ה' ומן אויבי אושע, וזה הוא כבוד שמים וכל מה שצרא הקב"ה הוא העיקר הכל ישראל הם, וכמו שבי ויברא אלקים את האדם, וישראל קרואים אדם וישראל עלו במחשבת ע"כ איחא כל מה שצרא הקב"ה, ולא שיצר הגם שכתב ג"כ ויצר את האדם כו' זה קאי אגוף כי הלא כתב אח"כ ויפת באפיו נשמת חיים, והנה ע"ד היראה אינם יכולים לשבח ולפאר להיוצר יחב' אם לא שהקב"ה נותן אהבתו לאדם. מודים ומשבחים ומפארים לו יח'. כ"א הלא חבא גאוס לאדם כי גם זה הוא גדלות כ"א שהאדם הוא מוכרח לסודות לו יח' מפני אהבתו שצויר בלב האדם ואמר כך כשפיסק אוחס הצערה הלא חבא גאוס מה עושה הקב"ה יח' צעוד בלב האדם האבכה מאיר הקב"ה פניו שכל האדם להשיג מרומותו יח' ומחמכתו שאין לה שיטור צא לאדם כנעס ובישה מלפניו יחב' ומכיר שעבודתו כאין, ואין חשיב כנראה לפי מה כראוי לפניו יח', ולפי

ויבילו המים מן החמה והשלך את הילד חמה אחד השיחים. י"ל למס השליכה אוחו הים לה לכניחו בנחת עכ"פ, והלא לא שנאס אוחו כי יחס בוכה עליו, כדכתיב אך הנה הפלס נקרא דברים הטומדים צרמו של עולם. כדאי בגמרא על כרוס זלות, כי אם לריך לרחמים גדולים לריך ועוב להיות הספלי רק לשמים בלא חומריות כ"א אם אין לריך כ"כ לרחמים גדולים כך ג"כ מוטיל, (ואפאר בשביל זה לא האריך משרע"ה בהפלה על אוחו כי צמט נקל להיות סכונס לא על שהוא אוחו) וזה י"ל זיכלו המים הם החסדים מן החמה הם הגבורות לשון חמה, וסיס לריך לרחמים גדולים, ותשלך את הילד, השליכה מחשבתה פניו הילד שסיס לה ילד שעשועים, חמה אחד השיחים, שיחים לשון הפלה וחמה כמו עין חמה עין פוי בשביל להיות לה הפלה אחד מיוחד שהוא הפלה הטומדה צרמו של העולם :

פרשת חיי שרה

בפ' חיי שרה על פסוק ואברהם זקן בא צימים כו'. דנסס איחא במחני' (שבה דק קל"ז ר' אליעזר אומר חולין את המשמרה ביום עיב ונחנין לחלו' בשבת. וחכ"א אין חולין את המשמרה ביו"ט ואין כו'. י"ל בעזרת אל יח' וי"ש, דנסס כתיב ימים יולדו כו' דנסס כתיב ויקרא אלקים לאור יום ויסי ערב ויסי צקר יום אחד, הנה הסורה נקראת אור כדכתיב הסורה אור, כ"ל בדרך כוס נמי הפסוק סנ"ל ויסי ערב ויסי צקר כו' דנסס האדם לריך להיות סולך מחיל אל חיל וליה פילחנא קמיי קוב"ה אלא

כוא מסחורה שנקראה אור וסנה בכל יום אפשר לאדם להיות לו כמה ימים כ"ל בכל אהבה ויראה וזה י"ל ימי שנותינו בהם כו', כי שנה גימ' ספירה וגם לשון שינה (נראה ש"ל שינוי בכל ספירה יש שינוי למוצה מספירה שחחתי והשבעה מדות שנזכר בספר ראשון כמה פעמים נקראים שבע שנים ובאדם שאינו בגון כ"כ נקראים שבעים, כי צמי שהוא בדביקות יותר הוא בלאהדות יותר נקראים שבע שנים מש"כ צמי שאינו כראוי פעמים יש בו מעט מאוהה מדה ולפעמים עוד מעט, ואם הולך מחיל אל חיל בצדדגה מאד הוא פולח מעט מעט, וכל דבר שבקדושה אינה פחות ממשרה היא שבעים וזה אפשר להסביר בעזרת ה"י שהיה שבעים מדרגות וגם שבע מאות ויותר יותר כמה פעמים וזה י"ל כי הכדיק שמחנה כן באהבה ויראה חמיד ממשיך שפע קדושה לפולם ממילא נמשך שיטובו בחשוכה. וזה ימי שנותינו בהם צימים ה"ל שם הרבה כ"ל, בהם נפעלים שבעים אפילו שאינו בגון כ"ל, שנה חוזר בחשוכה שלימה לו יח' בדביקות פושה בכל המדות אחדות א' לצבורה יח'. ואם בגבורות, אם הכדיק מחנה בגבורות שמחגבר מאד על יארו בכל ענין, או הכונה אם אינו חושב מחשבה אחת כ"א בצבורה צ"ה הוא מהבונה הנקראה בגבורה, פועל שמונים שנה ממשיך שמונים שנה שיטובו כך בחשוכה שלימה ומחקשרים כ"כ בצבורה עד שיש להם הרסור חשוכה חמיד לקיים וחמאחי נגדי חמיד להחמרמר על העבר, וזה נקרא שמונים שנה שמונה ספירות באחדות, וגם פועל להכניע שונאים, וזה

ולפי חסדיו ומצותיו יח' וזה י"ל וסחיות ר"ל ושוב מאהבה וסיראה שבה אח"כ מהשגחו יח' מדוממותו מעט כ"ל, נמשך מזה אח"כ בושם ויראה והכנעה לאדם מלפניו יח', וסוף עליונה צממלה יותר מסיראה שיהי להאדם בראשונה, שפ"כ נותן לו הבורה צ"ה האהבה כ"ל וסיראה השני' ה"ל היא העליונה צממלה יותר כמו כן בא אח"כ לאדם פיי"ד זה אהבה יותר עליונה, לפי ערך והשגה יותר להשיג רוממותו להחזי"ש מלפניו יח' להכנע ולירא מפניו כ"ל, והוא עוד צממלה יותר מסיראה השני' ואח"כ אהבה עליונה יותר מהשני' וכן השגה כ"ל יותר עד אין שיפור הכל כ"ל בעמם ראשונה כי כל מה שבה לאדם אהבה גדולה יותר וסוף נקראה גדולה, וזה לעומת זה. יש גאון שהיא גרופה שלא חמשך להאדם בהפסק החלכותה שלא חמאר צמקומה הגדלות של הספ"א היא הגאון כגרופה ואינה מופילה השגה הראשונה מדוממותו יח' ה"ל, כי הגאון כגרופה ה"ל של פילים יותר עליון מהשגחו ה"ל, בהם שכל הקדושה למעלה וכל הספ"א היא למטה, אפ"כ לריבים להכניע הספ"א בצקדושה עליונה מלעומתה או פכ"פ בלעומתה כי מלכותו בכל משלה, פ"כ לך השגה עליונה יותר והכמה עליונה גורם הכנעה יותר ויראה יותר ואח"כ אהבה יותר, דוק כי האהבה הראשונה לא היתה מופלח כיון שבה ממנה השגה ובושה מלפניו לריך הצמרה יותר והחלכותה יותר שלא יוכל להחפיק מלשכחו יח'. והנה סיראה נקראה לילה וערב, והאהבה צוקה, וכמו שכתוב וישכם אברהם בצקר כדל"הא בצוקה ויסי ערב ויסי צקר יום אחד,

ורכבם עמל ואון ולפי' תזכ' ויל ימים
 יזכרו) ולפי זה י"ל ר"ח אומר חולין. ר"ח
 המשמרה ציו"ע, כי סנה הכורה שנקראת
 עוב, כדאיתא אין עוב אלא תורה
 ואכבס ויראה נקרא יום עוב יום של
 הכורה שנקראת עוב. וזה חולין
 את המשמרה השבועה נקראת
 משמרה. לשון משמרה למשמרתו, ופשוט
 ג"כ כמו משמרה שמוציאה את היום
 וקולפת את השמרים, כן ע"ד הרסור
 השבועה מזכר פסקיו בלוחם להחפסק
 זמם שלא לעסיק בהם. וציוס עוב
 ה"ל ממשיך הרסור השבועה לעולם, אך
 לא בקציפות גמור כמו חולס בספק,
 ונחנין לחלו"י בשבחה הוא דביקות יותר
 כצבורא צ"ס ועולם המשבס שנקרא
 שבה, שמחשב חמיד רוממות אל יח'.
 נוחנין כח לחלו"י להשבועה החלו"י להיות
 האדם כחומס בה. וחכ"א אין חולין את
 המשמרה ציו"ע כ"א בודאי פועל, וגם
 אין נוחנין לחלו"י בשבחה, כי בשבחה
 פועלים יחידים ופעולות עליונות יותר
 מאלו, אך נוחנין לחלו"י ציו"ע כח להיות
 שב בשבועה שלימה בודאי :

ר"ח י"ל ויסו חיי שרס הוא היראה
 נקרא שרס, לשון שררס כי יש לו
 עול מלכות שמים, וע"ד זה פורק ממנו
 עול מלכות בוי, ע"כ נקראת שרס מאס
 שנה כי הרסור השבועה ראשון הוא
 בהצטרף גדולס כידוע וכדאיתא בספר
 הרוקה אין חזק כחסידות בהחלתו ופי"ל
 גם שמוצתו לא היו סגונים הכל
 בעיני האוות וגם השכל שכולל שלשה
 בחינות חכמה ביכס ודעה הם מפוזרים
 בעולם הפירוד, אך שלא שררס בקדושה,
 ע"כ נקראים מאס שמפירדים כל אחת
 לעשרה מדריגות פועל להיות הכל אחדו

אחד בהחלס, ע"כ אומר שנה אחת
 אחדות א', אי' שנה על שמשנה הכל
 לעיבה, ועשרים שנה אחר כך מעט
 מחישב, ומיישר מדותיו בישיב דעתו.
 ומקשר הכל בצבורא צ"ס מחתא לעינא
 וממשיך שפע קדושה מעילא לתחת עושה
 אחדות בשעשר בחינות מחתא לעילא
 ומעילא לתחת וזה עשרים שנה (ושבע)
 אי' מאס שנה בפשימות שקידם לכן
 גם שכוא שב בשבועה, כיון שלא צקו
 פדיון הגם שכוונתו לשמים פדיון אינו
 בדביקות גמור הוא שלא נסס פדיון
 בחלס, ע"כ נקראת מאס ואח"כ עשרים
 שנה ואח"כ ושבע שנים, כי אח"כ מוצא
 לו חסרונות בהמדות יותר ומשיג שסם
 שבע שנים מפירדים, כיון שכוא בא
 לישב דעתו בלא החימוס הגדול הראשון
 עד שבה מחיל אל חיל להיות דש בעירו
 הוא השעוררות שלו וזה שני חיי שרס
 יש לו חיות כפ"ל לנפש ולגוף, כמו
 שפרשנו על הש בראשו יסוק בחורה
 שנאמר ליות חן הם לראשך כ"ל. עד
 שאומר חם בכל גופו יחסיק בחורה
 שנאמר ולכל צפרו מרפא. ונכאירק ק"ה
 יאמר בקי"ר חם בכל גופו, וגם צפסוק
 גופו למס לי יאמר בקי"ר, אך קאי על
 הנפש, בראשו הוא בהשכל, בנרונ הוא
 שלסוב אחר גרונ. או בדבור גרוע לשון
 הרע וכל הארבע כחות, חם במעיו
 האוות נשים, כמו שכתוב בני אשר ילא
 ממעי חם בעלמותיו שיש לו גאוס בשביל
 זכותו ובעירונו כמו עלס השמים לעיסר
 חם בכל גופו קאי על הגוף, וזה שני
 חיי, חיות כפ"ל לנפש ולגוף כ"ל. וזה
 י"ל ואכרסס זקן בא צימים בוי בלוחס
 ימים ע"כ :

עוד י"ל ואכרסס דכנס אכבס ויראש
 נקרא

זכרון

חיי

זאת

מו

נקרא אברהם כי איתח אוריחא בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא. וכן מלוא כי עשה יעשה לו כנפיים צאהבה ויראח שחשב צבורא ית' יש עי"ד זה כנפיים לכתורה ומציה שיואל מהאדם שהוא בגוף ופורה למעלה, והנה האדם גימ' מ"ה, כי הנשמה נמי קרוי' אדם וגם הגוף, כי אה הנשמה הוא מסורש עם סוי' צ"ה במילוי אלפין גיממ' מ"ה, ועוד כי מאהבה ויראח צבורא האדם כאין בגדו זה מה, והנה אבר נקראים כנפיים כמו ועלו אבר ככשרים, זה אבר מ"ה הוא אותיות אברהם, זה ואברהם פועל זקן בא צימים ממשיך הרחמים לעולם. כמו שאיחא זקן מלא רחמים, איך זקן יכול להשיג חכמה הנקרא זקן זה קנה חכמה. זה זקן בא צימים עי"ד הרחבה הלב הנקראים ימים משא"כ אפר ר"ל נקרא לילה. וסי' ברוך אה אברהם פוי' קוסף על אהבתו ויראחו שיכול להשיג עוד ברוך סי' אותו בכל, פוי' בשביל כל העולם לקרוב אל צבורא ית', ולהמשיך שפע לעולם :

עוד ויחאק בא מצא באר לחי רואי. והנה חורה שפעל פה נקראת באר על שהוא מצא פוי' חורה שצכתה והנה כתיב מעין גנים באר מים חיים כו'. והנה השפע שממשיך האדם מהצורה צ"ה נקרא מעין גנים כלדיק נקרא כן, שהוא כמו נהר ומעין להמשיך עי"ד כלדיק השפע להגנים, מרומז לכל מקום שיכול להיות עושה פירות ולריך להמשיך עם שפע, כמו שכתוב וספקית צרגלך כגן הירק כי גן אריכים להשקות ע"כ נקרא מעין גנים זה יכול לפעול בציב ונכון מי שפוסק בחורה שצמ"ס ג"כ דחילו ורחימו הגם שיש צה לכבין

ולשפמיק יחור צבורא צ"ה זה באר מים חיים שלומד חורה שנקרא מים בחיים דצקוח צבורא צ"ה שנקרא חיי עולם. וגם עוד יכול להמשיך נזלים מן לצנון, כי השפע בא מהמקור הרחמים והחסד הוא הרצון של הצורה צ"ה שהוא להיציב לצרואיו עי"ד זה כבין בחכמה וידע האין לעשות חסד לנו להשפיל ולהכניע שואינו ולרחם על עמו וכניל והנה כתיב עולם חסד יבנה קאי על חסד הגיל שהוא הרצון והאנו של החסד שמשורש הנדיבות בא להחכמה בחסד לצורך קיום עולם ובמקור הוא אהדות ונעלם החסד עדיין עד שמהשפע מהכח אל הפועל, אפ"כ גם צמקור יש אירש של י"ג מדות של רחמים וציממ' שלהם הוא אחד והרצון לכתיב כוללם והוא אנו הוא אותיות נוהר חסד גם בפשיט שהוא שימר ומאפס ונוהר לעשות חסד השמירה יותר נקרא נצירה כידוע. וע"כ נקרא פינא פקוחא על הנצירה זה שנוהר חסד כמו שכתוב הנה לא ינוס כוי, כמו שאיחא צוהר פינא פקוחא דלא ניס ונציר הדירא. והנה זה נקרא מזל שמשס נזל ונצב להשפעת חסד לקיום עולם ובהם הלויים בני חיי ומזויי שצריכים לקיום העולם ע"כ אינם הלויים (במזל) צוהיחא כ"א הגם שאינם כדאים באים מהמזל. זה עולם חסד יבנה זה ונזלים ממשיך מן לצנון עולם הרחמים הגמורים. זה י"ל ויחאק בא מצא. כי כלדיק נקרא יחאק על שאינו מחירא מהכל אה הוא מחנבר על ירו ומחירא מה' ית' יחאק על הכל שצומח צה' ית' זה ויחאק בא מצא. פוי' בא לעולמות העליונים לא עי"ד יסורין ולא עי"ד חטא שיוכנע עי"ד ויסיס צמל חשוכה אה

אם הוא יש לו בשר לחי רואי שפוסק
 בחורה שבט"פ ג"כ שנקראה בשר ולחי
 רואי. שהוא רואה ומתחיל המיד לסבורא
 יתי שהוא חיי הפולמים, חי וקיים
 נורא כנ"ל :

והוא יושב בארץ הנגב, אם אינו חושש
 כ"כ על פניו פנים הזכ, ואפ"י
 מה שרואה בפניו פוס"ז הוא לש"ש.
 ומלך האווה הגוף מנגב עלמו מהם.
 וילא יחזק לשוח בשדה כו' להפלה על
 שפע פרנסה הוא כמו שדה לפשוט
 פירות להמשיך מזונות, וכן לפעול
 להמחיק דיוניו כמו שאיחא ברי' יוסי לא
 קראתי לשורי כ"א שדי שיר מרומז
 בכדינין כמו שור חס ושור המופד.
 ואיחא שלשה רבות נזיקין נאמרו בשור
 קראתי שדי כמו שדה שטובדין אחס
 פושט פירות. כן פעל שהמחיק הדיונין
 היה לו הנאה מהם שצאו להכניע
 שולאים כי כן הוא כמחקה הדיונין שצאו
 להכניע שוגאניהו וכן פרשנו שורי במלאפוס
 לשום [אולי ל"ג לשון] ראי, אם ראה דיונין לא
 היותו אימר בהסיה כן שראיתי כן כ"א
 עבדתי להמחיק הדיונין שהסיה רחמים פלינו
 המיד, וזה לשיח בשדה לפניה ערב
 שיופנה החושך שלא חסי' שום חושך
 ולרע כלל, ויבא פניו, כי יש פניו כי
 כו' שרואים בפנות הטולם כלדיק פועל
 שיוגבסו למעלה שלא לפיין ולרקקק
 בפונות :

וירא והנה גמלים צאים, בני אדם
 שגומלים להם חסד וטוב צאים
 לרשות סיחיד להסדבק פו"ד זה
 בכבורא ב"ה :

במדרש ואזכרם זקן בא בימים כו'
 וגם עד זקנה ושיבה אלקים

אל הפזבני. אמר דוד אם חתן לי זקנה
 חן לי שיבה עמה וכן מלינו בא"א פ"ב
 שקיים הסורה כמ"ש למען ילום את
 בניו ואת ביתו כו' לשעות לרקס ומשפט
 זכה לזקנה שנאמר ואזכרם זקן כו'.
 י"ל זקן זה קנה חכמה, ובלא יראת
 שמים אינו כלום, ושיבה מרומז בהשוכה
 ומחילת פונות. וכמו שכתוב ומחיק
 יומין יחיב לבושי' כחג חיוור כו'. לשיוח
 מוחל פונות, נמלא השיבה מרומז
 הלבנינות למחילת פונות כי אין לדיק
 בארץ כו'. וזה חן לי שיבה עמה למחול
 כל פונות, וכן בא"א פ"ב כתיב זקנה
 היא טיב כראו, כמו שכתוב לשעות
 לרקס ומשפט, וזה ואזכרם זקן בא
 בימים מרומז על משיכ פוזים כנ"ל. וכי
 בדרך את אזכרם בכל, לשון בכל י"ל לכתוב
 אור זרוע ללדיק פ"י כלדיק זורע ארו בכל
 הקרובים אליו ואם הוא גדול ומושפט
 גם ארו אשר צם מחברך וזה וכי בדרך
 את אזכרם בכל :

בתיב למעלה עוד משין זה כי קודם
 נראה ללדיק שפועל הרבה
 ואח"כ שהוא מקורב יותר לו יתי מכיר
 חסרונות בפלמו ובפבודחו נראה לו
 שפועל מטע ואח"כ נראה לו שהוא
 גרוע ומילא לו חסרונות ופיקר החסרונות
 בהמדות שקשה להקן כלס כראוי לגמרי
 כ"ז שהוא חי וחס שבצ מדות אי' שלא
 יבא לו שום אהבה אחרת זולתו לו יתי
 וכן שלא ישנא כלל חוץ ממה שהוא
 נגד ריניו יתי, ושלא יבא לו שום נדוד
 שהפארות מטע, ושלא ירעה לנח כלל
 זולתי לשמים. ויותר מזה לא יקפיד כלל
 אם ינוח, וכן יודע על האמה בכל
 לגמרי ויודע על הכל, וכן שלא יפשה
 לו

לו שום דגדגד הענוג כ"ל להפעננג על סי' וכן שלא יחשוב שום ענין כבוד וחשיבות. וזה י"ל מאס שנה קודם הים כ"ל שפוטלה יחודים כמאום צמוד מאס צרכות ואחר כך עשרים שנה רק בעשירות ואח"כ רק ביחידות וגם צוה מלאה לה חסרונות ועצירות וזה ושבע שנים לשון אם יהיה חסרונות כשנים ושנה ערושו לשון עזר ושנה, פי' כי בעבודת שמי' פועלים לתעוררת להחיות לבא שפע מלמעלה ואיחא אין עסה יורדה מלמעלה עד שטיפוים עולות מלמטה. וזה שנה כפול ודו"ק :

פִּישַׁת תּוֹלְדוֹת

י"ל דהנה איחא הקורא לאברהם אברהם עובר בפעם ולפקד לא כי הדר אהרבי קרא. י"ל למה כן ומה שנה. וי"ל לפי מה שפרשנו דאברהם נקרא החלכציה ודבקות גדול בהשפעתו בגשמיות ופירושו אב רם בשכל עליון ממילא שם אין שייך שים האוב אחרת ולא שום גאווה, אך הקציה רצה להשפיע האהבה גם בגשמיות לאהוב את הבורא צ"ה וזה אברהם נחובף ה"ה מוכ"ז שגברא צה"ה ופ"כ שלא חסיה אחיזה בהאום אחרות פי"ד התעוררות האהבה להבורא צ"ה וכן לא גאווה הבה מהגדלות שגורם אהבה אל ית' לריך יראה, וזה יתחק פחד יתחק, וזה י"ל חלק חולדות יתחק מזה כולד יתחק צן אברהם מי שחוא צן להבורא ית' פי' שרואה לפעוה רעוה ואובב אוהו בצן לאב ולא רק בהשפעתו הגשמיות כ"ה באוהו פולס, וזה הנקרא אברהם כי אברהם קוליד את יתחק כני"ל. פי"כ

הקורא לאברהם אברהם עובר בפעם, שאינו מציא האהבה גם לפשי', משא"כ יפקד יש כמה פירושים, אחד על המלחמה הילטי"ר כמו שכחוב בהחצולות הפעם לך מלחמה צרמאות. כמו שאיחא צוהר על שנתש ה' פרום לריך לכתובג צערמה ובהחצולה, וזה פס פקש החפלה, וזה יפקד לשון רמאות כמו ויפקדני. וכשהוא בדבוקות ואינו לריך למלחמה נקרא ישראל ישר אל שהוא צדק ישר ואינו לריך להטוה לימין או לשמאל צרמאות הפסי"כ איחא אל האמין בעלמך כו'. פי"כ נקרא גם אח"כ יפקד ג"כ :

ויעתר יתחק לסי' כו' ויפתח לו סי' אינו מובן פירוש הלשון ויפתח ודבוחיו ז"ל אמרו למה נמשלו הפלה הצדיקים כפתח כו' שמספיקו מדס"ד למדס"ר וזה הוא דרש ולפירות דש"י ז"ל פירושו לשון ריבוי ואפשר לפרש על הכל יפשי', והפלה מאן דכר שמי' צכאן ופיקר חסר מן הספר, וי"ל בעזרתו ית' דהנה כחיב דרשו סי' בהמלאו קראוכו בהיותו קרוב ומה לשון בהמלאו בהשפעתו כי צו"ד ימי השוכה הוא, וכנה גם זה לריך פירוש מדוע באוהו זמן, אך הנה צני חיי ומזונא בהמלא חליא ודאי גם זכות מופיל כמו שאמרו רז"ל זכותא דא"י מופיל לבני וכן זכות לרקס לחיי ולמזוני וכמו שאמרו רז"ל על רודף לרקס וחמד ומלא חיים לרקס וכבוד הקצ"ה ממלא לו מעוה לפעוה לרקס, ואנו פרשנו שקאי על בני חיי ומזוני וזה חיים לרקס הוא מזוני וכבוד הוא צנים שיכדו אוהו שיקיימו מצוה כבוד אב כ"ה כוונתם לא בצכותא חליא. גם אם אין אדם כדאי יכולים לכמשיך לו מן המזל הוא המקור של סוי' לפעוה חסד כי חפץ חסד

חסד כוא וגורר חסד פי' שומר מצפא יח' לפעוה חסד פ"כ המלא כוונה הפולמוח והדברים פחוקים ולמזין בדוקים. ושמעתי מפין זה משם החכמים מוצקים וכנס זה הוא מקור כו"י שירם החשובה הוא אהיה שכן פרושו לסיוח סו"י, וכן בחשובה הוא כן כנס שלא סו"י' כראוי אהיה עובד וכן אהיה מחוקן ולדוק וסוף שורש סו"י וזה דרשו את ס' בסמלאו הוא שורש סו"י כנ"ל כנס שכל אי' הוא כי עלה כל הפלות יח' סמלאו שמתויו וסוף ושמו אחד כי כל השמות נקרא אי' ונסה בסו"י מרומז בני חיי ומזוני כי בלא זה לא הוב סו"י כלל כי לריבים כולם לחיים וכן לסמזנות וכן לבנים פ"כ חלס יח' אחסם במזל במקור שלא יחיה קטרוג כדי לסיוח קיום הפולס. וכן י"ל כי בני מרומז בסו"י כי מי שיש לי בן מל אוחו. ובמילס מרומז סו"י כדאיחא על מי יפלה לנו השמימס ר"ח מילס וס"ח סו"י צרוך הוא וכן חיי מרומז בו כי הוא עץ חיים וכן שירם דיסידות שהחיות חלוו צבס שירשם הוא סו"י צ"ס. וכן מזוני צרכה ס' היא תפסיר. וזה דרשו ס' בסמלאו הוא על חשובה כנ"ל וקאמרו רז"ל ציוד ימי חשובה ודו"ק וכן בסנינו על בני חיי ומזוני פי' לסמשיך מהמקור ואח"כ שכבר הסמשיך קראוהו די רק לקרות ציווחו קרוב משא"כ קידס כתיב דרשו ודו"ק. וזה י"ל ויפסר ילחק לכ' פי' הרבס לסי' מהמקור ועל מה הרבס מהמקור לסו"י צ"ס זה אומר לנוכח אששו וכו' ויפסר לו ס' וחסר כו' :

שם במדרש צכר הסארות שפסר ילחק אבינו צכאר שבט זכו בניו לדי דגלוס. ולריך ציחור מס שכר שייך צוס

ומס מצוב סוף. וכן מס קאמר צכאר שבט. ונסה כתיב ויזרע ילחק צכאר ססוף כו' ויצרכסו ס' לכאורה אינו מוזין סלא ככר נהצרך כי מלא מאכ דשפרוכי פכ"פ ביה לכחוצ ויצרכסו עוד ומס לשונו צפשיפוח. אך נסס אס אין יראה אן כלום וכשזכר אדם בו יח' שמלא כל הארץ כבודו וצומן כליות ולצ נחמלא האדם פחד גדול מלפניו כי פחד על הקרובים ופי"ד זה עכ"פ נשאר לו יראה (וזה פי"ד חכמה וזה ס' בחכמה יסד ארץ) וסיראס נקרא ארץ כי היא מדרגה תחתונה כי אכבס הוא ספיקר סרלויס לפניו וכמו שאמרו רז"ל ליה פולחנא קמיי קוצ"ס אלא רחימו. ומסיראס צא לאכבס וסיראס נקרא ארץ ססוף ופ"כ כתיב הוא וקרו היא כי סיראס ממשיך שפע פ"כ נקרא מקבל ומשפיע וכמו שכתוב ותקס צפור לילס ותתן טרף לביחס וחוק לנפרוחיס. וזה ויזרע ילחק צכאר ססוף. ילחק קאי על פחד ילחק ולשון לחוק כי מי שיש לו פחד ממנו יח' הוא שוחק מכל ומלחק ואינו מחירא משום ענין וזה ויזרע ילחק צכאר ססוף וימלא צבנס ססוף לשון עבר ושנס וכנ"ל שסחפורר פי"ד מ"ן מרומז צבנס כי אין טיפס יורדה כו' עד שפיפס עולות כו' ושמפתי מברצ שיחיס סוף די ורחימו וזה צבנס ססוף. מאס שפריס, י"ל שסעלס את סיראס לסכלל חו"צ וכתיב סבן בחכמה וחסס צבינס ויש נ' שפרי צינס וכן בחכמה וזה מאס שפריס וזה צרוך ס' יוס יוס צאלף דלח פרשנו כן שמעלס סיראס שלו לסיות צככל חו"צ וזה יוס יוס וכמו שכתוב ואהיס שפשוים יוס יוס ופרשו רז"ל אלפיס שנס קדמס חורס לפולס ראיחי

דאיתי שפי' של חכמה וזינה וזה אלפים לשון אלוף חכמה אלוף זינה וזה אלפים וזה קדמה לעולם כי עולם חסד יזנה פי"ד זה יעמם לנו האל הוא החסד פי"ד זה יסופחנו כלם זה פי"ד זה ויזכרו כ"י. והנה י"ל היראה נקרא באר שבע שנוצב לחוכו מכל השבע מדוח טעל ידה מהקן מדוחיו והם שבע כני"ל צפ' חיי שרה וסוף באר שבע (והנה י"ל שיחזק הים עם בארץ פלשתיים הים צריך לחקן מחדש עם היראה להעלות משם נלוותה וכני"ל ויזרע יחזק בארץ הסוף כו'), ואם האדם פי"ד יראה עושה לו הסגנות לפניו ית' ופי"ד הסגנות בא לו שפעו ית' ונקרא מים חיים חסד וחורב שיש בה חיות ממני ית' חי העולמים, וזה נקרא באר מים חיים, וי"ל קודם חפר וחקן באר לזה ממיט זיכרו כו' לנו המים צמיע י"ל שיש לו שנים אחרת, ויקרא שמה עשק כי השעשקו עמו, כי בעולם השפל שםם צו וישב זיחפור באר אחרת י"ל על דיבורים וחורב, וגם צה הגם שהוא עולם למעלה ממעשים עולם הרוח אעפ"כ י"ל שיש בו פניות ויקרא שמה שפנה ויעחק משם לעולם נסחר הניעחק מהשגה הוא עולם המחשבה ויקרא שמה רחובות כי שורשו מרחובות הסדר (וי"ל כי אין צו למאום כמו דיבור ומעשה) והוא נעלם הוא בלתי לסי' ואין מעשור, ויעל משם באר שבע הוא יראה עליונה כני"ל, ושם חפרו באר ויקרא שמה שבעה דבר. נמצא כולם כיו פי"ד באר שבע הוא היראה כני"ל:

פרשת ויצא

לראש הפרשה דכנסה כדריק עיקר

מלאכי

מלאכי אלקים עולים. פי' השלוחי הדין
 עולים פי"ד לשורשם ונמחקי. ויורדים
 זו נעשה מהם חסדים הנקרא יורדים
 כמו מים הנגרים :

במדריש אם יס' אלקים עמדי כו'.
 אמר יעקב הבורא ז"ה
 שבפנימי שיהיה ממני העולם ויהיה עמי
 במה אדע שיהיה עמי וישמרני. אם
 יעמדו ממני כהנים גדולים אוכלים לחם
 הפנים ולבשין בגדי כהונה, וסוף חמוס.
 אך הנה אין מזל לישראל שמעתי מהרב
 ז"ל מראוונא אין מאין מזל לישראל. והנה
 ממזל באים בני חיי ומזוני וסוף עיקר
 קיום העולם פי"כ לא הלוי בזכות כ"ה
 גם אם אינם נראי יכולים להמשיך משם
 וכמו שכתבתי כבר כ"ל כמה וכמה פעמים.
 וכנה המזל הוא המקור החסד שורש
 המלאות שפי"כ המלאה הקצ"ה העולמות
 כדי להטיב כי חסד חסד הוא. ושאר
 הוא נוצר חסד שנקצ"ה הוא נוצר ושומר
 ומאפה לפשות חסד וכמו שפרשנו על
 דרשו ה' בהמלאו כנ"ל צפי תולדות על
 ויפתח. וזה נקרא ביצור עינא פקיהא
 דלא כים וגטיר הדינא. כי שפעו וחסדו
 ית' מרומז ונקרא השגחה כמו נדיב
 ומוז לב בכל מקום שמשיגה נותן מה
 שצריך וסיפוך נקרא הסחר פנים חלילה.
 וזה הנה לא ינוס ולא יישן שומר ישראל
 וכדאיתא בזכור באדרתא רבא. וזה אם
 יהיה אלקים עמדי יכול לכוזב עמו.
 ולשון עמדי מרומז בני חיי ומזוני כי
 ברא כרעא דאבוה נקרא עמידה על
 הרגלים והכרעים. וכן מזוני ממון של
 אדם דמעמידין אותו על רגליו הוא לשון
 עמידה. וכן חיי כי עמידה נמי לשון
 עבדה להסתכב בעולם זמן רב להאריך
 ימיה. וזה חיי. וזה אם יהיה אלקים

עמדי. וי"ל נמי בושמרני מרומזים כנ"ל
 ששורשו הוא עינא פקיהא. כדכתיב הנה
 לא ינוס כו' שומר ישראל פי"כ אמר
 בקולור במה אדע אם יהיה עמי. ושמרני
 פירושו להיות נבנה ממני העולם כמו
 שהחיל ופירושו בני חיי ומזוני כנ"ל
 וקאמר אם יבואו ממני כהנים גדולים
 אוכלים לחם הפנים על שורשו מזוני כי
 פנים מרומז בעולם כרחמים שאין שם
 כ"ה פנים ולא אחורים וי"ל נמי בשביל
 שאמרו רז"ל הרוצה להפסיד ילפין וסימך
 שלחן בצפון כי מלחם הפנים נמשך שפע
 מזוני ופוער וכן בגדי כהונה מכפרים
 וכמו שכתב ופתיק יומין יחיד לבושו
 כחלג חיוור להלבין פונותיהן של ישראל
 וסוף משורש א' שבו המזל וכן איתא
 ונקב לשבים ומרומז בפסוק לחם לאכול
 כי לאכול הוא מיותר וכנ"ל ניחא כי קאי
 על לחם הפנים שממש בא שפע וזה
 לחם לאכול פי"ד. ובגד לבוש הוא כפרת
 פונות לפשות מבגד לשון בגידה לבוש
 הוא חלוקת דרבנן לבוש להנשמה כי
 הפצירו' ופשו זכיות כי בגדי כהונ' מכפרים ;
וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם
 דהנה כתיב חסן אמת יעקב
 חסד לאצרכם אשר נשבעת לאבותינו מימי
 קדם נשכח. וירא וסנה באר בשדה, ו"ל
 ששם באר הוא השפע הנובע מקור
 השפע הוא המזל שנוזל אל הבאר
 וספיקר העולם שבו המזל הוא הנקרא
 שדה על הנקרא ארץ שממנה יצא לח"ס
 וגימט' מז"ל. וכמו שבשדה גדל החבואה
 שבה ממנה לחם כן נמי נקרא שדה.
 וזה וסנה באר בשדה. וסנה שלשה מדרי
 לאן רוצים עלי' הם שלשה כחות
 מישראל הנקראים לאן חסן לאני כו'.
 השלשה מדריס הם הצרכים בני וסרכים

זכרון

ויצא

זאת

כא

חיי וסלרכים מזוני. כי מן הצאר הסוא ישקו העדרים. כמיז סוא וקרינן סיא כי עם סוא עלמא דרכורא. אעפ"כ ית דכר ונוקצא. ישקו העדרים מעם מי שמעסקים. וסאצן גדולס על פי הצאר. י"ל דכנס איחא סאצן עפל פי סחצית מעס על דס וסיא נופלח. דכנס סחצית בקרא שורס על סשפצ. אי"כ י"ל סחציות סוא מרומז סאדס כמו סאיחא סאמר יעקב אצינו ע"ס לשמעון ולוי עכרסס אוחי. פרשו ללולס סיחס סחציות ועכרסס אוחס. ופי' אדס שיש צו יין סחורס. ויש אצן על פי' סוא סייס"ר סנקרא אצן. מעס על דס וסיא נופלח. דכנס סאדס לריך צכל להסכנג עפ"י סמילוע כדאיחא צסמונס פרקים להרמז"ס ז"ל משאי"כ אס יש צו ססרון מצד א' לריך להסכנג צסיפוך לגמרי עד אח"כ צמילוע וזס מעס על דס וסיא נופלח וכדאיחא עס יע"ס, סיחס צין סחציות, אס סיס סאדס סמרומז סחציות ככיל סיס מעורצ עם סבריות מאוד וסחציות להסכנג צקלס אחר דסיינו לפור יוחר מדאי אס סיס קמאצן וכן להסכנג סחעניות אס סיס רעצתן וכיוצא וזס כדאיחא עס. וסוא מעורצ עם סבריות מאוד וסחציות לשכוח מעאר צני אדס. מגצית זמעס על דס, לריך ליתן צו דצקוח סבורא צ"ס עד סיוגצס מצני אדס ולא יסא מעורצ עמעס סיחפוך צבדידות, כדאיחא סחוצס סלצצוח צאוכצ אס סשי"ת כרואי, וזס מגצית זמעס על דס וסיא נופלח, חס י"ל גם כאן וסאצן גדולס ע"פ סצאר, דכנס איחא אין מזל לישראל ופירס סרצ סמגיד מרזוונא ז"ל מי ססוא אין גורס מזל לישראל מעאי"כ סיפוך מי סמחגאס שיש צו גדלות. וסכס גם גדלות עוב איחא

ובאמח סוא עפל צעיניו כ"א סאינו חובס לשוס אדס להסכמל מרזון אל י"א כמו סאיחא סחוצס סלצצוח סניו לסוצוח ואצלו צלצו כ"א מי ססוא גאס סוא חפץ שיפעס לו כצוד סמיד סוא רולס סמיד לקצל כצוד וסצח צני אדס. וזס וסאצן גדולס סייס"ר על גדלות ססוא נוקצא וזס גדולס ע"פ סצאר כ"א ונאספסו עס כל סעדרים וגללו אס סאצן, כי אל כציר לא ימאס, אך אח"כ וסעיבו אס סאצן למקומס, ויאמר להס יעקב אחי מאין אסס. וכוליס אסס להסמייך שפע מאין כמוני. ויאמרו מחרן אנחנו. יש להס חרון אף, ויאמר להס סידעסס אס לצן צן נחור. סוא סחסד כגדול סמחפספ רוח קדושס מעולס סחסדים ספסועיס רוחא דקודש"א מחופמח דפרדשקא, וזס צן נחור לשון נחירים וסוא נעלס ויאמרו ידענו, ויאמר ססלום לו, פי' עי"ד סלום וכוליס להסיג ויאמרו סלום, מקצלים על עלמס להסכנג כן, וסכס רחל צחו, סוא כנסח ישראל נקראח רחל כי סלא ישראל נקראיס לאלן וסורעס נקרא רחל צחו כמו סאיחא צח סיס לאצרסס אצינו וצכל עמע סיא כנסח ישראל סיא צכל עם ישראל עסכ כל עמו סאמר יעקב יש לי כל וא"א נקרא לצן צן נחור. (כי צרוח סקוד"ס סצא מעולס סנקרא חופמח צא לשון נחירים וסוא חסד גדול נקרא א"א, ועוד י"ל כי צחסד עושים מדין רחמים ודין מרומז צנחור לשון צני אמני נחור צי לשון אף וזס לצן צן נחור. זס סיס כחוצ על כגליון) סוא חסד כגדול, חס רחל צחו צאס עם סלאן, עי"ד סלום כ"א חרצ ציה סני צפון סכאח חנס ממילא כסחסי' סלום סיסס סגאולס, ויאמר עוד סיוס גדול, גדול פי' עי"ד סלום סיא סיוס גדול

כגוף זה ובשרי אחס, וישב עמו חודש ימים, שמחדש הכל להיות ימים ולא לילות, פ"י שחסי רחמים על ישראל:

שם וללצן שחי צנות כ"ו, כ"ל שכחצו בספר ראשון:

שם ויקח לו יפקב מקל לבנה נשכח: ורצה איתא בשלש עשרה מדות סחורס נדרשה צכן, פירשנו צמה שממשיכין

ה"ג מכילין דרחמי פ"ד זה סחורס נדרשה צכן כ"ו, וזה אומר מקל על ישראל, ומומר על שגאי ישראל, כי כן

נקראים ה"ג מדות על שיש צכן מדות על הרחמים שלא יחפשונו כ"א על ישראל ודין על השוגאים, וכן פירשנו כי אל

הוא חסד ופירושו גם דין לשון קשה כמו אילי הארץ על השוגאים קשה וכן רשום איתיות חמור על השוגאים וכן

כולס נשכח סמוחר, וזה וחומר, וגזרס שוב לשווח שלא חסי גזרס קשה כ"ו, וזה י"ל ויקח לו יפקב מקל, פ"י לסקל

לכמשיך חסד ורחמים לבנה נשכח פירושו שסוב צני חיי ומזוני, ויפצל צכן פללות לבנות שיכולים להחפשיט הססדים וזה

מחשוף כלצן אשר על המקלות וילג אוחן צרכטים סס רביעי מוחין מי שממשיך דבקות וחכמי סבורא צ"ס וזה רכטיס,

ובשקחות סמים מי שממשיך ססדים ומחיקות סדינין, אשר חצאן כלאן לכנדיק לשחות צשביל לרכס לכמשיך לסס פ"ד

זה, ויחמכ, נוחן בלצס סהלכצות לסי יסי, ויחמו כלאן כ"ו וסלדנס פסודיס,

הוא דבקות לשון נפקד ומקושר לסי"ח, נקודים אשר אין לכס כ"א נקודות הוא קדושתו יסי, כי נקודס הוא יו"ד מרומז

על סקדושה שאינס פחות מטשרס, כדאיתא בכתבי סר"י ז"ל, ועלואיס הוא יוחר מנקודות, וככשציס ספריד יפקב

גדול גם צפוס"ז יש רחמים גדולים לנו וזה עוד כיום גדול נוסף על פוס"ב, לא פח סלסף סמקנס, אס יש אסיפס

ואחדות צסמקנס סס ישראל, לא פח, אין מחנסג פפ"י מקראות סזמן כי יכולים להמשיך מפולמות ססס למפלה

מסזמן, וזה לא פח סלסף סמקנס, ססקו כלאן, לכמחיק כל סדינין, ולכו, מחיל אל חיל, רפי, חפשו ריפות וסחקשרות

צפולמות, טודנו מדבר עמס וסנס רחל צאה, פ"י צא לו סספוררות ומרגיש מסכנסס ישראל פס סלאן כ"ו ויסי כאשר

ראה יפקב אס רחל כ"ו, ואת ישראל כשסרגיש צפטרס, ויגס, הוא סגסס לדורון ולחפלה ולמלחמס, כי צכל פועל סלדיק,

ודורון היא לדקס, וספ"ס פשוטס, ומלחמס הוא חורס מלחמחס של חורס, וגס צפטרס מכניע אס רכע שלא חשלוע

לכרע חלילס, וזה ויגס יפקב ויגל אס סאצן ויסק אס לאן כ"ו ויגד כי אחי אצ"י הוא שגס הוא יש לו דבקות צאצ"י.

וכי צן רצקס הוא, פ"י סגס שסוא ספץ חסד הוא אפפ"כ הוא צן רצקס היא סיראס ועול מלכות סמים לשון רצקות

צקס, פ"י צזס שסוא ממשיך חסד הוא צן רצקס ופוצד אוחס כי גורי פ"ד זס ירלח סמים כנ"ל, וחרץ וסגד לאצ"י, כי

מלמדת סליו זכוס ומפלה ספלוחיו לסי"ח, וזה וירץ לבן כ"ו קאי על סבירא צ"ס

כנ"ל, מפולס סססדים סגדוליס, ויחצקסו ויספר ללצן אס כל סדברים סאלס, פ"י

מצקס רחמים ומטורר רחמים על ישראל וזה מספר סדינין סס דברים קשים, ויאמר אף עלמי ובשרי, קאי על סנפס

לשין פלס ססמים לפוכס, ובשרי, שגס צטיניי כגוף מקדס עלמו סלדיק וזוכר מכל איס ר וכוונתו לשמים גס צטיניי

גם שאמר אמת סהר דבריו שלא ימשכו
אחריו ע"ש (זכרון ג"ט) :

רואה אנכי את פני אביכן כי איננו
אלו כחמול שלשום ואלקו אבי
היה עמדי. לכאורה הוא מיותר שאלקו
אביו היה עמו כי אח"כ אמר צפירוש
שאמר לו יחי לשוב לאביו, אך הנה איהא
בזכר על מה ששלח לפשו עם לבן גרתי
וכן מה שאמר יש לאל ידי לעשות עמכם
רע, וסוף יודע שלא לא לגבורים המלחמה
הך הלא היה יכול לקלל ככלעם ע"כ
אמר לו אלקים השמר לך מדבר עם
יעקב כו' כי כחו היה דדיבור והיה
מפורסם שא"ל ליגלל מפניו, ע"כ הספיד
בזה את עשו שגר עם לבן ולא מצטי'
שילל ממנו אך אפילו נחמשר
ממנו, ובזה היה לעשו מורא גדול
ממנו לולא מה שכניע עצמו מאוד
לפניו, ע"כ גם כאן יחא שאמר
לכם רואה אנכי את פני אביכם כו'.
שים לו שגאח פלי, וחש שודאי לא יאמינו
לו כי היה מפורסם לחרע לאשר רצה,
כ"א ודאי שהוא שלם עמו, ע"כ אמר
ואלקו אבי היה עמדי ע"כ לא חחמכו
על זה, כי אלקו אבי הפיל פחדו עליו
וילל ממנו לשלום :

שמים לא זכו צפינו, דהנה כחיצ אלקו
אברהם ופחד יצחק היה לו,
הוא פשיט, וי"ל עוד הנה כחיצ חסן אמת
ליעקב חסד לאברהם, ויצחק אינו נזכר
כאן, נמה, א' וי"ל דבזה כולל גם יצחק
כי יעקב מוזכר שבאצוה ויורש את
שניהם מדה ההסד לעצמו ומדה פחד
לספיל פחד על שונאיו, דהנה כל שורש
הטולמות היה להטיב יחי לברואו ובשביל
שראש שאין הטולם מחקיים מרוב שפטו
יחי למלס אורו יחי'. והנה למלס הוא
קמץ

מיחר הטס ויהן פני כלאן כס כעשירים
אל פקוד, אל אשר יש לכם דבקה זו
יחי שיחזיקו העשירים אותה לרצון אל
והם יחפלו עליכם לטיוח להם הכלחה
ויזכו על ידיכם לחיי פולס כבא כמו
זבולון ויששכר, ואל חוס, פוי אל אשר
בומר בלבס אהבה אל וכן הלומדים חורה
שהוא כאש בלבס וזה אל חוס בלאן לבן,
וישה לו פדרים לבדו ולא שהם על לאן
לבן, זה הסיוס פוי של ככשבים כפריד
יעקב כנ"ל, והיה בכל יחס כלאן כמקושרות
פוי שמקושרות בכבורא צ"ה, וכן וי"ל
המקשרים פלמס בכרדיקים, וכן אשר יש
לכם שלום ואהבה וריפות, ושם כו' את
המקלות זרכטיס, כס רטיפי מוחין
ליחמנה זמקלות כנ"ל, ובכעטיף, פוי
אוחס שהם רק מהעטפים צפוי, ובפנימיות
הס רטיס וחטאים כמו הטושים מעשי
זמרי ומצקשים שגר כפנחם, לא ישיס,
וביו כעטופים ללבן, ויכרחו לשוב בנשובה
ללבן טונוהיכס כו' :

וישק את לאן לבן אחי אמו, והוא
מיותר, יפוי"ש, אך הנה האדם
כריך לכבד קרובות אביו ואמו, וזה הוא
כבוד אב ואם, וזה וישק את לאן לבן
בשביל שהיו אחי אמו :

אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת כו'
ויברך ה' אותך לרגלי, לכאורה
ככל מיותר הלא בצלמו אמר נחשתי
ויברכני ה' בגלגל, אך הנה אמר נחשתי
כו'. ויעקב סהר לו זה כי לא נחש
ביעקב, ע"כ אמר אחס ידעת כו'. כי
מעט אשר היה לך לפני ויפרוץ לרוב
פוי"ד וזה אחס יודע, ולמה ניחוש לזה
הלא נראה לפין לך וי"ל נמי כמו שאיהא
בגמרא כ"ל שאמר זה ר' זירא אובא
טמיה כדיב ומילי' כדיבין כו'. ומסיק

קמץ ומיעט אורו יחי. וסוס דין, אך
 הוא להעביז לבד שחבא סרלון וסחסד
 מכה אל הפועל וסוס פסל לחסד וממנה
 שורש כל הדיונים. וסנה מי שידע וממלה
 אח סדון אל שורשו פועל שיחוק סדון
 יכיון שממלה כן להשורש הוא להמלוס
 שחי רק לצורך קיום החסד סוס החסד
 עיקר, ואין בא סדון רק לקיום עולם.
 דסיינו על עובדי גלולים שלא יאבדו אח
 הפולם, ומסירים הפחד מישראל ומשליכים
 על עובדי כוכבים, וסרונים למסיר ולהלשין
 על ישראל, וכיוצא בזה, כיון ששורש
 הפחד הוא לקיים הפולם פועל כן להיוח
 סגמר כן, וזה ו"ל מימינו אש שאש הוא
 סגבורה בא מימין לצורך הימין הוא
 חסד לאברהם, וזה אלקי אברהם ופחד
 יחזק סיס לו שניסם, מצד אלקי אברהם
 סיס לו חסד, ומצד פחד יחזק הפול
 פחד על לבן שלא ידבר עם יעקב מעוב
 עד רע, וי"ל עוד אלקי קחי נמי איפחד
 כלומר אלקי של אברהם ושל הפחד נמי.
 וזה בעל גבורות שהוא יחי מושל בגבורתו
 להשליכה על מי שצריך וזה חזן אמה
 ליעקב, כי אמה יש לו רגלים חזן ליעקב
 הפחד יחזק בדרך אמה שחסיס רגלים
 וסעמדה קיום עולם לבא הפחד על
 שוגאיו כ"ל, וסעמדה וקיום עולם שלא
 יבעל בני חיי ומזוני, וזה חזן אמה
 ליעקב הפחד יחזק, וגם עוד חסד לאברהם
 נמי אמה נותן ליעקב כ"ל, שאמר יעקב
 אלסי אברהם ופחד יחזק סיס לי סיס
 מופיל לו הפחד לקיום ואמה, וסנה
 רחמים הוא מדה ממילא, וי"ל שכולל
 שניסם לקיום הפולם, כי ר"ח גימפי
 יחזק שמדתו פחד, וי"ל עוד לשון חור
 לשון חרה ולשון חירות, שהוא שסירש

של סדון ומיס הוא מיס חסד, וזה הוא
 בפירושו, כי נוסה לחסד כי ספיקר הוא
 חסד כ"ל, וסדון בא רק לצורך קיום
 הפולם בחסד כ"ל וספחד הוא פסל
 להחסד ע"כ זה בפירושו כי זה הוא
 הוא ספיקר, וזה רחמים וזה פ"י שמיס
 פ"י רש"י שא מיס שם מיס אש ומיס
 פ"י שא למעלה להשורש להמלס אח
 סדון שהוא לקיום החסד, וסוא מיס וזה
 שם מיס אין דין כלל וסיקר ובמה יפשה
 באש ומיס שלא חסיס אש סבורה על
 ישראל ולא מיס חסד על עובדי גלולים
 להרע חלילה, וזה ושמים לא זכו בעיניו
 כ"ל יחי חמיד שצריך רחמים יוחר
 ומגדיל רחמיו יחצרך יוחר, וזה ויגדל
 סאיש וילך סלוך וגדול עד כי גדל מאוד
 מצד אברהם ששורשו גדול, וביעקב נאמר
 ויפרוץ סאיש כי יש לו נחלה בלי מצרים
 כ"ל, כי הוא ספיקר. (כי סחסד לבד
 לא סיס מחקיים ומכ"ש פחד ולמליס
 לבד, כי לא סיס לצורך עצמו כ"ל לצורך
 ביאת החסד מכה אל הפועל, רק סאירש
 סיס להיטב צשניסם כלולים, וספחד פסל
 להחסד וזה סיס ספיקר, וזה מדה יעקב
 ע"כ נאמר ויפרץ), כמו סמלך פורץ גדר
 לעשות דרך, כי יש לו נחלה בלי מצרים
 וזה נמי ופרלה ימה אוחא צמדרש בזכות
 יעקב נקרא סיס, כ"ל בשם ר' עקיבא
 שנאמר ופרלה ימה, כי מדרגתו הוא
 עד אין סוף, כי הוא ספיקר כ"ל,
 וכולל שניסם נעשים צו סיתודים מכה
 על הפועל לגמר וסוף, וזה יס סוף, וזה
 קריעה יס סוף בעחיקא חליא, הוא
 יעקב שפולם עד אין סוף, עחיקא לשון
 סבא ישראל סבא, וזה ופרלה ימה אחס
 חפרוץ אח סיס כפ"י סמדרש:

זכרון

פרשת וישלח

וישלח

זאת

כה

דרך דרש). וכן לשון מחסלך הים לו לומר מסלך כי לשון מחסלך משמש לשון חמוג, אך הכה כשיודע האדם מדינתו ראוי להעלותם לשורשם שורש כסוי ונמחקים הם, כמבואר כמה פעמים האך וסנה שורש סוי הוא אכוי. כדאיתא בספר שמרי אורה, וכמבואר למעלה, וכא גימט' כ"א, וזה אך מוב לישראל עי"ד אהי שסוה כמנין אך נמחקין דינין ואינו אומר נבטלו דינין כ"א לשון מיוסוק כי הם ענין עליון כ"א שמחוקנין לטיות על רשעים, ויש סנה וסמוג מסדינין שבאים על סנינאים, וזה פוי מיוסוק, ועי"ד אך מוב לישראל, ואלקים הוא הדין הוא רק לבדי לבז אשר הם צרי לבז שני לבבות שאין להם שום חשש לטיות להם לב אחד והם עובדי כוכבים, וזה אך הוא שם ס"ל עי"ד זה אלקים הדין בא שימחץ ראש אויביו קדקד שער מחסלך באשמוי שיהי לו חמוג אם לא הים לו כ"א אשמוי כי יוסף עליו גם עונות דאית הם כמו שכתוב ונשא כשעיר עליו את כל עונותיו כוי, וזה י"ל נמי וישלח יפקב מלאכים לפניו שלח מלאכים, הוא דיבורים קדושים שנקראים מלאכים, וכן שכל ג"כ נקרא כן, וכדאיתא על מלאכים סמוי מעלה קאי על א"א כי שם המחיק הדין מעלי וסוה נקרא סניו לשון אף, וזה וישלח מלאכים לפניו, פוי לדבר זה לטיות סניו הכעס אל עשו אחיו ארצה שער כוי, וכמו שפוי על וישבו לארץ למדרגה סחחונה, וכן שדה אדום שלא לטיות עוד לאן שדה כ"א לסיפך אדום כי כשזה נופל זה קס: ד"צ לצי נא מיד אחי ציד עשו. קסה לכאוי מיד מיד למס לי, אך סנה כחיב מים רבים לא יוכלו לכבות סאסכה

שם ויפקב סלך לדרכו ויפגמו צו מלאכי אלקים כוי, ויש וישלח, דסנה איתא כל דיבור טינא מפי סקב"ס נברא ממנו מלאך, י"ל דקאי גם אלדיק שומר פוי ולסנו, וזה פוי סקדוש שמחקדש צרוך הוא מהי יתי שפוי יש לו שורש בשמותיו יתי. כיון שסוה מחקדשה מסומאחה אין מסך מדיל ונברא ממנה מלאך וסס פימלים דבורו בצורה אל יתי, וזה ויפקב סלך ויפגמו צו מלאכי אלקים סהפללו צמדו מלאכים כנבראים על ידו, וכן נמי פשוט יתר מלאכים נמי, ויאמר יפקב כאשר ראס מחנה אלקים זה, פוי סלדיק ג"כ יכול לפעול מחנה אלקים, כי סלדיק נקרא זה, כדאיתא פעמים בספר ראשון וכן נקרא רקיפ לשון חטיבות על ססוה חשוב בכל סעולמות, ומס ססוה גוזר סצורה צ"ס מקיים, כולם שואלים עליו מי הוא ומטיבים זה ע"כ נקרא זה, ויקרא שם סמקום ססוה, מס ססוה קידוש סי סנקרא מקום, וזה שם סמקום ססוה שזה הוא קידוש סי ג"כ שנתן סצורה צ"א כח להלדיק לפעול, כן קרא זה מחנים שתי מחנות שגם סלדיק יכול לפעול מחנות כמו סצורה צ"ס, וישלח יפקב מלאכים לפניו, פוי לפניו ממש צמה שדבר כן בינו לבין עצמו, וזה לפניו צוה שלח מלאכים אל עשו אחיו סיסה אחיו אוסב אותו כאח, ארצה שער שדה אדום ולא ארץ ישראל, לזה ג"כ שלח: כתיב אך אלקים ימחץ ראש אויביו קדקד שער מחסלך באשמוי, י"ל מס לשון אך כי הוא פסוק צפני עצמו ויש לו פוי צפ"מ, (וי"ל דלמטופי שאינם אויביו, אך זה פשוט וגם הוא

כּו זכרון וישלח זאת

האבבב ונכרוח לא יבטפוס לשון כפול, כי יש שני יראוה אי שלא ירעו לנו הטובדי כוכבים, וגם שלא יחקרבו אלינו יוחר מדאי שלא להחטיא חלילה וחם שלא ללמוד ממטפוסים, וסנה הראשון נקרא מיש רביש לשון מיש הזדוניס, ונכרוח' הוא לשון שלום, כדלוחא לא יבטפוס, לא ימשכו את האבבב אליהם. וכן הילוני ממים רבים מיד בני נכר, יש לפרש כן וכן כאן מיד אחי שלא יסיה לי ההחברות עמו חלילה שלא להחטיא. וכן מיד עשי שלא ירע כלל. ופל זה קאמר ואחס אמרה היטב איביב עמך כי גסם כי הכל לטובב הלא אמרה היטב איביב, פוי הטובות עי"ד טיבות, ולא עי"ד לער וזה נקרא חסדים טובים, ע"כ הילוני ממנו של ירע כלל, ובמה דסיוס פתח, ופל הראשון אמר ושמחי את זרעך כו'. אשר לא יספר מרוב, כי ודאי על עצמו לא נחירא יפקב וכדאמר רז"ל מי שצברו רוב שנותיו ולא הטא טוב אינו הטא כ"א על בניו נחירא שלא ילמדו ממנו, וזה אמרה כו'. אשר לא יספר מרוב, לשון ספיר, וכמו שפיי צווכר על השמים מספרים, מרוב לשון גדולה לשון אור שיסיה כ"כ במטלה עליונה שלא יצטרכו להכחש ולחקן יוחר מרוב אור: **שם** קטינחי מכל החסדים כו'. דהנה איחא בחובב הלצבות שחכם אמר להלמידיו אלמלא שחכם יש לכם חטאים הייתי מחירא צכם ממה שכוא גרוע מחטאים, ושאלו אותו מה הוא גרוע יוחר מחטאים, וכשיב גאוס, כ"א עי"ד מטאוחם הם שפלים צמינוכס, וכנה גס עוד חקנה לזה הוא, אם חלילה יש לאדם לער או עניות ר"ל נעשה נכנס, וזה לשון פני שפלי כמו שאיחא לטנות

עי"ד זה השיג ראייה רוחנית, וזה סכומה
 לשון שכל סוכין ציפוי. ויבן. הבין לו
 ביה זו היראה, כמו שאיתא חבל על
 דלית ליה דרעה כו'. ולמקננה, כס פס
 בני ישראל שהוא פרנס שלס ורופס
 שלס, עשה סוכות, פוי מדרגה עליונה
 יותר שזכה לראיה לא על פניו לבד
 כ"א לצורך הטוב, עי"ד זה ויבא יעקב
 שלם בגופי וממונו ותורוהו, עיר שכה,
 עיר לשון הספורות היא היראה שמים
 שכה הוא החלק כעצ הוא ה' ית'. כמו
 שכתב חלקי ה'. וזה הוא מהרצ המגיד
 מראונא ז"ל שפי"ן כן עיר אלקינו :
ישם ויסעו ויסי חחה אלקים על הפרים
 כו'. דכנס כדדיק אם הולך מחיל
 אל חיל ממילא נופל למטה כי הלא זה
 לעומה זה עשה אלקים, וכשעולה למעלה
 השפלות שכנגד מדרגה ראשונה שלו אינו
 יכול לעלות כי שקר אין לו רגלים לילך
 מחיל אל חיל להחזיק בשפלות שכנגד
 עולם שלמעלה שהוא עולם, וכמו שכתב
 יתפרדו כל פיפלי און, וזה ויסעו ויסי
 חחה אלקים על הפרים, הם השיגאים
 כמו ויסי ערך, אשר סביבותיהם, כי
 הביט רשעים יתלכון, ולא רדפו כו'
 אחרי בני יעקב, הם גם חלמידי כדדיקים
 שנקראים בניו, כי הם ידחי הולכים
 בדרך אמה, ממילא הכיפוך הוא שקר
 ממש ולא חפרובות :
במרש עג פסוק וילכ יעקב מלכס
 במקום אשר דבר אחו מלכס
 אבן ויסקר עלי' נסך ויזיק עלי' שמו,
 אמר רי חנן מי שידע לחשוב כמה נסוכים
 נסך יעקב אבינו צבית אל יודע לחשוב
 מימי עבריה, והוא חמוס (וגם לשון לחשוב
 ולא למנות, ומכ"ש צפס צמימי עבריה
 האין לחשוב) ונפרש הססוק קודם לזה
 שחיים

כתב ויעל מעליו אלקים במקום אשר
 דבר אחו, פוי רש"י אינו יודע מה למלכסו,
 ולפי שמתנו י"ל דרעה יעקב שבמקום
 שדבר הוא ית' עמו נמחק סדון מעליו
 פ"כ ראה כיון שסמקום הוא גורם לרחמו
 ית' שימשך הוא רחמים לכל מה שצריך
 לדורוהו כידוע שהוא עשה ככל פעולות
 בעבור כל דורוהו, וכדאיתא בזכר, וזה
 ויעל מעליו אלקים, הוא סדון, במקום
 אשר דבר אחו, וכבין שהמקום קודם,
 פ"כ וילכ מלכס במקום אשר דבר אחו
 המשך שפע בני חיי ומזוני, מלכס מרומז
 בו קיום וכעמדה היא חיי וצריחה הגוף
 וחזק וכה, וכן נמי מזוני כי ממונו של
 אדם מעמידן איתו על רגליו וסם כמעט
 ענין א' כידוע מאן דיכוב חיי יכוב
 מזוני, וכן פעם אמר לסיפך פ"כ כולל
 בדיבור א', מלכס אבן, י"ל על בניו כי
 אבן אב וכן, וכמו שפרשו על משם רופס
 אבן ישראל, ויסקר עלי' נסך הוא יין
 מרומז משורש יין המשומר בענביו והוא
 דבקוחו ית' יין המשמח אלקי ואנשים,
 ודביקות הוא אהבה הגדולה לו ית' וכמים
 פנים אל פנים וכמו שכתב אני אהבי
 אהב וסיפוך מזה שונא זימה היא אהבה
 רעה האווה נשים, וזה י"ל עין לא ראה
 כי עינא ולבא סרסורי דחטא אם עין לא
 ראה מה שאין צריך עי"ד יבוא לחט"ב,
 והנה ית"ר של האווה הוא אם של
 גינסם, וכמו שאיתא ברז"ל ככג' ימיב
 שכים הית"ר דג"פ הפוס סיה אם של
 גינסם ככה ואח"כ כשסתחילו לכתחמה
 עי"ד הית"ר נצטר וינח אם של גינסם
 וככה אם זה קם זה נופל, אם יש לו
 סתלסבות ניצל מיצר של האווה רעוה
 וניצל מגינסם וזכה לסיוח מאוחס
 שגינסם יחיה מחיל לסם, כדאיתא

שחסיס הגיסנס מחול לצדיקים, וזה מי שיודע לחשוב כמה נסוכים ניסך יעקב אבינו כי ודאי אין לך אדם שאין לו שפע כ"א אם יש לו ידיעה לחשוב שיחיה חסוב אללו כמה לא שפע אחד לבד כ"א כמה פעמים הנסיכים שניסך יעקב אבינו שחקן הדביקות והיון המשמח להמשיך ולסיוח מיון המשומר בעניו יודע לחשוב מימי מצריא העוצרים על פתח הגיסנס כידוע שגיסנס יחיה מחול לו בין הצדיקים, כי נסך הוא יין ודאי כיון על שורשו ושמן נמי על חכמה כידוע, ע"כ החקיעות יוחס חכמה כי שם שמן זיה מצוי :

פִּישַׁת וַיֵּשֶׁב

אֵלֶּה חֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, דַּסְנֵה כַחֲצִי צִיחַ יַעֲקֹב אֵשׁ וְצִיחַ יוֹסֵף לְטַבֵּעַ וְצִיחַ עֶשֶׂה לַקֶּשֶׁ, וְי"ל דַּסְנֵה הַלְדִיק הַלּוּחַס עַם הַיֵּסֶרֶ, וְי"ל נִקְרָא יַעֲקֹב עַל כִּי בַחֲצוֹלוֹת תַּעֲשֶׂה מַלְחָמוֹת, וְזֶה יַעֲקֹב לִשְׁוֹן וַיַּעֲקֹבֵנו כִּי וּמִי שֶׁהוּא לְדִיק יוֹחֵר הַקְּצִיִּים מַשְׁלִימוֹ בִּיצְרוֹ, וְכֵן עֶשֶׂה יֵשׁ לְדִיקִים שְׁאִינֵם חוֹשְׁבִים כִּיֹּא לַעֲבוֹת הַעוֹלָם וְלִסְיוֹחַ כְּבוֹד שָׁמַיִם מַחֲרַבֵּה חַמִּיד, וְזֶה יוֹסֵף שְׁוֹסֵף כִּי חַמִּיד לְיִשְׂרָאֵל לָרַכֵּם כְּעוֹב וְכֵן יוֹסֵף כְּבוֹד שָׁמַיִם וְהַסְגָּבוֹת קְדוּשָׁה, וְזֶה צִיחַ יַעֲקֹב אֵשׁ מַשִּׁיג אֵשׁ שְׁלֵמַעֲלֵם שְׁאוֹכֵלֵם חֵם שֶׁל הַיֵּסֶרֶ"ר וְאִינוֹ מַכֵּלֵם כִּי מַשִּׁיר לְקִיּוֹם הַעוֹלָם כְּדֹאִיחָא שְׁחִסִּי כֵן לַעֲחִיד לְבָא, שְׁלֵא יִבְעַל הַיֵּסֶרֶ"ר לְגַמְרֵי כִיֹּא יִשְׁאֵר לְצוֹרֵךְ קִיּוֹם הַעוֹלָם, וְצִיחַ יוֹסֵף לְטַבֵּעַ, שְׁשׁוֹלֵעַ לְמַרְחוֹק לְבַעַר הַיֵּסֶרֶ"ר מִכֵּל הַקְּרוֹבִים אֵלָיו וְאִפְלוֹ לְמַרְחוֹק שׁוֹלֵעַ, וְצִיחַ עֶשֶׂה לַקֶּשׁ שֶׁנִּשְׂרָף עִי"ד מַהֲרֵם וְסַנֵּה מַמְדַרְגֵּה רֵאשׁוֹנֵה יוֹכֵל לַסְּשִׁיג גַּם שְׁנִי וְזֶה אֵלֵם חֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, וְאִפְשֵׁר

עוד לומר דסנס יעקב י"ל מי שסוא עוסק בחורס לבד ואינו יודע מדביקות צבורא צ"ס, וסנס גם זה סוא עיב אך אין זה לבד גמר סכל כי ספוקר סוא דבקות כדאיתא בספרים ובזוטר לית פילחנא קמי קיב"ס אלא רחימו, וכן איתא בחובצת סלצנות יפו"ש שקאמר שזס מדרגות סלצנות כי סס סשיגו עי"ד דבקותם בצצירא צ"ס גם סחורס, וספוקר שלסס סיס סדבקות, ע"כ אנו סלומדים מחיחסי ומצקסיס מסי יחי' בצכות אצות שסס לא סיס לסס סחורס, אך סלמח עסס אסור לבטל כלל, כי זס סוא רצון אל יחי' כמו שאיתא משמח אה סמקוס צ"ס, וגם איתא ספוך צס כוי, כ"א מס בלריך לסחדצק בצצורא צ"ס ולסחצודד צו ודאי עיב יוחר, וסנס יעקב סעוסק בחורס לבד ואינו יודע מלעצוד גם בצמחצס ולרצית גם חמיד שחסיס לו יחי' נחח רוח ויוסף נקרא מי שחפץ חמיד יוחר לעשיות נחח רוח נו יחי' וסולך מחיל אל חיל ובכל עח חפץ יוחר לעשיות נחח רוח לפניו יחי', כי כל מס שמסלים רצונו מוסוף לו אסבס וחפץ יוחר לססלים רצונו ומוסוף לו אסבס, וזס נקרא יוסף ויעקב נקרא יושב אוסלים ללמוד וע"כ כחיב חולעח יעקב כמו סחולעח אין כחו אלא צפס, וסנס סמאיר שצחורס גורס דבקות צו יחי', וזס אלה חולדת יעקב יוסף כוי, י"ל צקש יעקב לישב בצלוס כוי אמר סקצ"ס לא דיין לצדיקים מס שמחוקן לסס לעחיד לפוסי"צ כוי, ו"ל דסנס איתא בצמרע"ס שצקש רחמים סרצס ליכנס לארץ איתא בצגמרר וכו' לאכול מפרי' סיס לריך אלא אמר משס סרצס מלוח חלויית בצרץ אכנס ואקיימס וסשיב לו סקצ"ס כלוס אחס מצקש אלא לקבל סכר אני

מפלה מליך כאלו קיימת, קשה וכו' מהם רבינו ע"ה מצד על מנה לקבל פרס, שאמר כלום אחס מבקש אלא לקבל שכר וכן באצטרס אציו ע"ה כחיו ילום אח בניו ואח ציוח אחריו כו' למען הביא ה' על אצטרס אשר דבר עליו, וכי בשביל זה היה כוונתו הוה בשביל שכר. אך שם יש לומר ילום כן לבניו, וכן איחא להדריך כן כי מחוק שלא לשמה יבואו לשמה, ופיין צסיף ספר ראשון כ"ל מחורץ עוד זה, וכן עוד איחא צגמרא ר' זירא כי הוה עיף מגירסא ישב צפחה צוה המדרש אמר איקום מקמי רבנן כשיעברו שם ואקבל אנרא. גם זה תמיס כ"ל, אך שם יש לישב נמי כי איחא שכר מלום מלום וזה השכר רלס כי רלס שלא היה לו כ"כ חשקות למלום ולעסוק צחורס כראוי ונרלס לישב הכ"ל דכלדיק חפץ לעשות נחה רוח להצורא יח' וידוע מאד שביא רלונג יח' ליתן שכר וצבריאח הוהס כרו שלא תהיה נסמא דכסיפא, וע"כ חפלו כן להיוח נחה רוח לכצורא יח' צמס שיתן להם. כי חפץ חסד הוה, כי אס אין חסד וכנדיצוח ענס אס היה לער להמקבלים צאשר הוה נסמא דכסיפא משא"כ כשמקבלים שכר. וע"כ י"ל ללדיקים ירלס להם היכס"ר ככר ולא יהיה להם נסמא דכסיפא צשכרס כו' פללו כרצס, וזה אמר כלום אחס רלס אלא לקבל שכר, וכן באצטרס וכן צר' זירא י"ל כן, וכנס כלדיק היודע חפלו של הקצ"ס לכתיב ולשפוט יש מחפללים חפילו שייטיב צמס"ז ולשפוט נמי עד כאן, וזה י"ל ככוונה שמצינו שסקצ"ס מחפאר כלדיקים כמו שמצינו צשאלו המלך ע"ה שספאר עמו הצורא צ"ה, וכן נמי כחיו ישראל אשר צך אחפאר, וזה י"ל אמר הקצ"ס לא דיין

ללדיקים כנחה רוח שגרמו לי שמחוקן להם למס"ב אלא חפיו צמס"ז מבקשים לישב צשלוה, ומבקשים לשון חפלה, וכן נמי צחצובה כי רלון ירליו יעסה, וכן למיל יש לומר כן צקס יעקב לישב צשלוה שסיס מבקש חמיד לישב צשלוה ע"כ קפץ עליו רגוזו צפחאוח שלא למנוע שאלחו אס יחפללו, כי זה היה צריך צשביל סגויס של צין סכחריס, ועוד פרשנו צקס לישב צשלוה ונחקבל חפלתו ע"כ לא ירד צשלשלאוח של צחל כמו שסיס רליו לו ע"כ קפץ עליו כו' :

ויבנאו צו אחיו כו'. דכנס איחא אין אדם מקנא לחשחו אלא א"כ סנכנס צו רוח עכרס, אפשר לומר עוד על פשוטו, כי סנס הירלח שמיס נקרא חסה, ואיחא צספר ראשון עעס על זה וכמו שכתוב חסה ירלח ה'. וכנס לכל ישראל יש ירלח שמיס שחפלים צסלדקס מכ"ס לחשר מחנסגוס צדרך הישר אך אין צוער כ"כ צלב האדם הירלח שמיס שיסנלו אח סמונעים אוחו מעשות רליו יח'. וזה אין אדם מקנא לחשחו ה"א הירלח אלא"כ נכנס צו רוח עכרס, וי"ל רוח עכרס אס הוה עסור לקריו צלא [אולי צ"ל צא לו] רוח קדושה עי"ד כעכרס וזה רוח עכרס. וכנס מי שמחצבר ללדיק צו (צ"ל צא) להם רוח קדושה כשסס מחפכריס, וזה י"ל ויקנלו צו אחיו, לשון מחחס סמחאחיס עמו ומחדצקים עמו היה להם על ידו קנאח לירלח שמיס, גם פעל כי אציו הוה ה' יח' שמר אח הדבר הוה דין שלא יהיה על ישראל חלילה :

ועוד וישב יעקב צארץ מגורי אציו, הוה הירלח לשון מגיר, כי מחפחד כגדול ממנו יח' נשאר עכ"פ ירלח ובושס מלפניו מלחפוא. וזה מגירי אציו כי כחיו

פחד יצחק, ע"כ י"ל קודם יעקב לשון
 ערמם כמו ויעקבני כי לריך החבולה
 להגלל מיוס"ה, ואז לריך יראש ובוש
 מלפניו מלחמוט ואח"כ כשהגבר על
 יצרו לריך דבוקותו ית' להבין רוממותו
 ית'. וזה ישראל ישר אל כ"א אעפ"כ
 איחא אל האמין בעלמך, ע"כ שם יעקב
 לא נעקר סימנו וכשנקרא ישראל בדבקותו
 ית' סיה לו סכנפס מרוממותו ית'. וזה
 בארץ כנען ועוד מה שאין למעלה אלה
 חולדה יעקב כו'. יו"ד עקב או לשון
 ערמם כנ"ל כשהוא בגשמיזם שנקרא יעקב
 מפני לרכי העולם ומחפלה פלוסה, וזה
 יוסף שממשיך שפע בני חיי ומזוני, וסכל
 מרומז ביוסף, חיי כמו שכחז בחזקיי
 סכני ויוסף על ימך, וכן להסויף מזוני
 זעושר, וכן בני כמו יוסף ה' לי בן
 אחר, וזה אלה חולדה יעקב יוסף בן
 שצפ עשרה, שחקן מדותיו סם שצפ כנ"ל
 כמס פפמים, ושכל הוא שלש חב"ד הוא
 עשרה, שנס עי"ד זה העלה המין למעל'
 וסוא עיפיים, וזה שנס לשון משנס עי"ד
 זה המשיך שפע, סיה רופס אה אחיו
 בלאן, פוי המשיך להיות חמכי אורייחא
 עי"ד עשירים עמא קדישא שנקרא לאן
 קדשים, כי אין להם השגס כבסמס אך
 אס מחזיקים לימדי חורס נקראים לאן
 קדשים (וזה י"ל אדם ובסמס חושיפ ה'
 אס מחזיקים אה האדם הוא ח"ה) וזה
 רופס אה אחיו בלאן, פוי עי"ד לאן,
 וסוא נער כו' כנ"ל, וישראל אהב אה
 יוסף מכל בניו, פוי מכל מפשים ספובים
 שנקראים בניס, כי עיקר חולדותיהם של
 לדיקים סם מפשים טובים, כי בן זקונים
 סוא לו, כי עי"ד זה סבורא ב"ר ססוא
 חפץ חסד נוחן לו חכמס גדולה, וזה בן
 זקונים לשון זקן זה קנס חכמס:

וילכו אחיו לרעות אה לאן אביסם
 בשנס, נקוד על אה שלא סלכו
 אלה לרעות אה עלמן, י"ל כי כוונו כמו
 שרופים לאן אביסם, בן יעוררו למעלה
 להמשיך פרנסס לבני ישראל סנקראים
 לאן, ע"כ גרמו שבה יוסף למלרים וזן אוחס:

פרשת מקץ

ויצבור יוסף בר כו' עד כי חדל
 לספור כי אין מספר, סנס
 איחא במחני' לא ישב אדם לפני סספר
 סמוך למנחס עד שיחפלה ולא יכנס אדם
 למרחץ ולא לבורסקי ולא לאכול ולא
 לדין, כי בזוסר איחא ססמים מספרים
 כבוד אל, מנסרים לשון ססירוי, לבנת
 סספיר, וסנס ודאי לריך האדם לפשפש
 במעשיו בכל עה, אך כשהשי"ת נוחן לו
 דבקות אליו ית' ונעימות לו ית', ודאי
 אין לחשוב באוחו זמן בשפלות ובצבירות
 להפצב צפן עד אחר כן, וזה י"ל לא
 ישב אדם לפני סספר סוא מוכיח לסזכירו
 שפלותו לבדוק במעשיו שיופסר מפון
 סמוך למנחס כנ"ל, עד אחר בן ולא
 יכנס אדם למרחץ, סנס סגס ססוא מלזיס
 גדולס להוליא יקר מזולל, אעפ"כ אין
 נכון לאדם להכניס מלמו לזס, כמו מי
 שנסנס למקוס מלא לואס לפסר אה
 סמקוס ססוא ודאי לריך לו מרחוק במרא
 וחלינא ולא ליכנס לאוחו סמקוס לצער
 הלואס בודיו ובכל עלמו, וכן נמי בן
 סוא, כי אדם מהמנף צעבירות סחוטא
 קודם שסחוטא שצ בהשוזס, וגס שזס
 ספק אס יחזירו בהשוזס, וסוא ודאי
 מהמנף ממנו קידס, ואפילו אס יחזירו
 בודאי בהשוזס אין נכון לפשות בן, כ"א
 יזדמן מעלמו שבה חוטא אחד ליתן לו
 תשובס

חשובה אין לדחותה כי מה' הוא שהזמין
 בן אולי שורש נפשו הוא וכיוצא בזה שמוכרח
 להסלק על ידו דוקא, ועד [אולי ז"ל ועוד] כי
 כולם יאמרו כן, ומי יקרבו, וכן שמעתי
 בשם הרב המניד מראוונא ז"ל שאמר
 מוכיח הוא כמו מרא וחגיגה שמשליך זבל
 לנקות והיא בעלמא מחמנפת, כ"ל אם
 רואה עבירות מוכרח לזכור, וכדאי
 בשלחן ערוך, וכן יוחר מזה אפילו אם
 הוא עשה עבירות כמו עניני האוונ וכיוצא
 בזה אם יש, אך [אולי ז"ל אל] זכור אותם
 במחשבתו לגמרי כל הסגסוגה, כי גם זה
 הוא חמא והדבורי עבירה היא כי
 בדרך כלל יזכור ויפרט, וכן להחזיר
 בחשובה את האדם לרין שכל יכנס
 לעומק הרשעות, ושמעתי אומרים על
 עניני אכילה שמזכרים נליות, מי שאין
 מאסף כל מחשבתו ומשקו לחוך המאכל
 להגשמותו כמו אדם טובע בנהר, אם
 אוחזים בו להוליו מסגור בקל הוא
 שיטביע גם את האדם השני כ"ל יקחו
 בשפרו וימשכו לחוך, כן הדברים הללו,
 הן באכילה, וכן להחזיר בחשובה, זהו
 לא יכנס למרחץ, פי' שירחץ פלמו מעונותיו
 שלא יכנס בהם לגמרי, ולא לבורסקי,
 לסרחון פונות הרשעים, וזה נראה מה
 שאמרו רז"ל א"ל לעולם בלא בושם ובלא
 בורסקי, אשרי מי שאומנתו בושם, או
 למי שאומנתו בורסקי, כי בושם הוא מי
 שמחנהג בעבדות הש"י לקרב בני אדם
 הסולכים בחורה ה' יח' שידבק בסי' יח'
 לטיות לדיקים וליך מחיל אל חיל וללמד
 חורס יותר, וזה אומנתו בשם, כי איתא
 כל דבור ודבור שילא מפי הקב"ה נתמלא
 כל העולם כולם בשמים, וגם איתא בנמרא
 הדודאים נתנו ריח, אלו בחורי ישראל,
 שלא פעמו פעם חמא, או למי שאומנתו

בורסקי כנ"ל וי"ל עוד דהנה מי איתא
 מדה חשיבה, ובספר ראשין איתא כמה
 טעמים על זה, והנה גם כשמוסק בחורה
 ה', אפשר להמשיך גם מדה חשובה
 לעולם, ולהחזיר את הרשעים בחשובה
 בשכל שלא הזיק לאדם, וזה אשרי מי
 הוא מדה חשובה שממשיך האדם שאומנתו
 בשם לא להספיק וליכנס לסרחון, או
 למי שאומנתו בורסקי, שמחזיק בחשובה
 פי"ד בורסקי כנ"ל, וזה לא לבורסקי,
 ולא לאכול, שיכנס לסקדושה בשביל לאכול
 אכילה רוחניות וכמו שכחז ויחזו את
 אלקים ויאכלו וישחו, לא תהיה סכוונה
 בשביל זה, ולא לרין שיחיה וכול להמשיך
 דין על שונאיו:

והנה י"ל ויזכור יוסף, כי הצדיק נקרא
 יוסף שרואה חמיד להוסיף לישראל
 צרכים ומסר אל כל היום, וגם להוסיף
 פענוג לו יח', ולהוסיף קדושתו יח' עליו
 ולהוסיף כבוד שמים להחריבו, הנה
 הקב"ה נותן לו חופעה בכל, כי הבא
 למסר מסייעין לו, וזה י"ל ויזכור יוסף
 בה, הוא רוחניותו, כמו נשקו בה, כחול
 הים כו' פד כי חדל לספיה, למסר עוד
 כ"ל הולך וגדול, כי אין מספר כו', שאינו
 מפיסר ואינו יכול לימסר כראוי כמו
 שהיה משרפ"ה פניו מכל האדם:

ויוסף הוא השליש על הארץ כו', הצדיק
 פועל שני דברים, דהנה כחיב
 באלישע שבקם מאלי, ויהי נא פי שנים
 ברוחך אלי, לכאורה תמוס לבקם מאדם
 מה שאין לו, וי"ל דהנה אלי' הים פועל
 פ"בות, כי גם את המת כחי, וכן הספיל
 על גשם ופעל הכל כי נפנה, וכן רעות
 כמו שאמר חי ה' אם יהיה על ומסר
 כו', ויהי כן, וזה בקם ויהיו נא פי
 שנים, שיחיה וכול לפעול בסיו שנים
 ענינים

מנינים רחמים למי שיחפון ויגזור צפיו ודין
 על עובדי כוכבים, כמו שפס [אולי ל"ל שפסל]
 גם דין עי"ד המלחמות של ישראל, וכן על
 החינוקות שילאו דובים ובקמו מהם, וזה
 יהיה צדמתך אלוי חסיה לי יכולת כן,
 וזה ו"ל ויוסף, הצדיק פועל, הוא השליט
 על הארץ, יכול להמשיך דין ופחד על
 מי שרואה, וזה השליט על הארץ, הוא
 המשביר כו'. גם חסד ממשיך לכל עם
 הארץ, עוד צדק הזה, דכנס איתא
 הקצ"ה נגלה ונסתרה, וכן הסודות, וכן
 ישראל, ונסה הצדיק ממשיך שפע מחסדים
 שבהם נכח שהקצ"ה נולד חסד, שומר
 ומנשה לעשות חסד וזה עינא פקוחא
 דלא ניס למשל על שהוא משגיח, וכו"ל
 חסד לעשות חסד עמנו וכלדיק ממשיך
 אלוותיו נ"ל מהכח אל הפועל לבא לעולם
 בני חיי ומזוניה, וזה נגלה ונסתרה
 שפשוט הוא גם כן נגלה מלך פעולותיו
 ומעשיו והכנהו את הכל, ונסתרה מלך
 עצמו יהי לעולם אכן גם כ"ל הוא אמת
 נגלה ונסתרה, וע"כ שם הצדיק הוא לפנה
 פענת, מה שהיו החסדים מכוסים ונעלים
 נכח, פענת אותם שמוליאם לחוץ לצדק
 הפולם, והנה שניהם הם חסדים גם
 הצדוקה על רשעיו. ככה עובדי כוכבים
 יש לקרוחם ארץ, שהם רק כמו ארץ
 למטה, ואינם חושבים כ"ל בצדקיות, וזה
 ו"ל ויוסף הוא השליט על הארץ הוא
 מרומז בעולם הנסתר משם משוך לנו
 חסד הן להכניע שונאים, וזה הוא השליט
 על הארץ הם עובדי כוכבים מושל בהם
 שלא יוכל להבזים ראשם נגדנו, וכן נמי
 הוא המשביר לכל עם הארץ קחי על
 ישראל כמו שאיתא עם הארץ ירגמכו
 באבן, עי' רש"י עם שבצבילם נבדח הארץ
 עם שפחיד לנחול את הארץ :

ועיד עדות ביסוסך שמו זלאתו על ארץ
 מלרים שפה לא ידעתי אשמע,
 דכנס יוסף לא קבל מגבראל ספי לשון
 עד שהוסף לו אות משמו יח'. וזה
 יוסף פי' כי עי"ד זה היה דבוק צפוי
 צ"ה כראוי, וכוא שם המיוחד שרש
 השמות אשר נאחזים בהם פי'
 לשון, וזה ויוסף ויו מוסף על ענין
 ראשון, הוא השליט על הכל, וזה עדות
 ביסוסך שמו, פי' את ה' יח' זלאתו על
 ארץ מלרים, עי"ד שנקרא יוסף הוא
 עדות על הגאולה שגם כ"י הדבוקים
 צפוי צ"ה כי חלק סוי' עמו ג"כ נשלוט
 על כל זה שפה לא ידעתי אשמע :
 ע"ד עת בא דברו אמרת ה' לרפחהו,
 כי איתא וידבר ה' אלי היה
 כדיבור וקודם לא כתיב כ"ל ויאמר:
במדבר חזית כובא צמחנות כסונה,
 הדודאים נחנו ריח זה ראובן
 שכליל את יוסף מן עבור, ועל פהחיו
 כל מגדים, זה נר חנוכה, וכוא פלאי,
 כי הנה כתיב ויאבד יוסף בר כחול
 הים הרבס מאוד כו'. ו"ל לשון צן כי
 עי"ד שהמשיך שפע לישראל גרם לטיות
 להם דבקה צו יח'. וכמ"ש בצפר הזה
 על פורפת על האבן ועל האגוז ועל
 המצבט כו'. יסו"ש וכן פרשנו המזמור
 רופע ישראל כו'. איתא שלשה פעמים
 השיבנו והאר פניך ונושעה, פעם אלקי'
 השיבנו פעם אלקים לבאות השיבנו פעם
 ה' אלקים לבאות כו'. כי באור פני
 מלך חיים, ובחיים מרומזים בני חיי
 ומזוניה, והכל נקראים כידוע, מי שאין לו
 בנים ר"ל, וכן פני חשוב כו'. והנה כתיב
 וחקם צמוד לילס וחסן מרף לביחס כו'
 כי מזוניה חלוי צביראס וכן נמי כתיב
 יראו את ד' קדושו, כי אין מחסור
 ליראוי

לנו שחס למעלה כל מגדים, זה נר
 חנוכה ממשיכים למטה, ממילא לנו על
 פתחינו מגדים, שפע נועם עליון להחמג
 על ה' ונשכח, וזה וילבור יוסף בר. פי"ד
 שסוסיף והמשיך שפע וכנ"ל, הכביר והאסיף
 אה ישראל הנקראים בן לו יחי. וגם
 אוחס שחס בחוץ, פי"כ כתיב לשון בר
 כמו לבר. או לשון חרוגם שאינם נקראים
 עדיין בן, ג"כ הוא אוקף אוחס הרבס מסס:
 ה'בוקר" אור והאנשים שולחו המה
 וחמוריסס, דהנה כתיב וזרחה
 לכם יראי שמי שמש לרקס ומרפא בכנפי.
 דהנה כתיב עוד וארא והנה רוח גדולה
 באה מן הצפון ענן גדול ואש מהלקחת
 ונוגס לו סביב ומחוכס כעין החשמל מחוך
 האש, דהנה ידוע שאור של יום ראשון,
 אדם רואה בו מסוף העולם עד סיפו.
 וגנוו ללדיקים לעמיד לבא, ואיהא צוטר
 שנס צטו"ז יש ללדיקים ממנו, ופשוט
 הלא שנה הוא מעין עולם הבא, ויש
 לדיקים שנקראים תמיד שנה, וזה אור
 זרוע ללדיק, כמו מי שזורע, יש לו לאכול
 מכפירות, ופיקר שמור לו באולרותיו,
 אם ירצה, וגם לזרוע פי"ד זה עוד, וזה
 אור זרוע ללדיק ולישרי לב, שאינם מהסררים
 אחר כלדיק, אדרבס מחזברים אליו, יש
 להם שמחה על ידו, וזה ו"ל כאן, דהני
 איחא ברקח ז"ל, אין חזק כחסידות
 בחלחלה, וצוטר מאוד באדם כאש אהבתו
 והשזבתו ופי"ד זה משיג יותר שפלותו
 וגרעון עונותיו, וזה והנה רוח גדולה באה
 מן הצפון, הוא אור הגנוו ופוז הצפון
 להלדיקים לעמיד לבא שנוצט להלדיק בא
 פי"ד זה הן לו וסן להמחזברים אליו,
 רוח גדולה באה רוח גדולה שאינו חס
 לשוס להחזייט ממנו מעשות רצון אל,
 וכן להכניט שוגא ס, ולשון גדולה, כי מי
 שים

ליראיו, הוא צטס חלקים, וחלקים לצאות
 נקרא השזובס בו תלוי חיי, והחלקים
 לצאות הוא שורש יוסף כלדיק, שהוא
 עם יפקצ אי שרשו סוי" צ"ה ומחבר
 ככל, וזה ה' חלקים לצאות, ודוק כי
 קלרתי מאוד, והנה הממשיך שפע להעולם
 פי"ד זה יש להס דבקה בו יחי וכנ"ל
 וסוא ענוות גדול וסבלנות שימשיך הוא
 יחי שפע שפי"ד זה יסיו עוצים, ואיפכא
 מסחברא, אך במקום גדולתו לנו מולאים
 ענוותיותו, פי"כ יכולים לפעול כן, והנה
 זה מלינו צראובן סבלנות גדול, שפי"כ
 נקרא ראובן, מה בין בני לבן חמי,
 שהליל אה יוסף מן כבוד, כגס שנהנה
 לו בכורתו, וזה סדודאים נחנו רית, דרשו
 רז"ל על שושפי ישראל, וכמו שפרשו רז"ל
 על שני דודאי חלטים על לדיקים גמורים
 ורשעים גמורים, ושמה האמר אבד סדרס
 וצמל סכויס, ת"ל סדודאים נחנו רית,
 אלו ואלו עתידים ליתן רית טוב, וזה
 ו"ל סדודאים נחנו רית, גס שושפי ישראל
 ופי"ד מה, פי"ד ענוותנותו יחי שישפיט
 להס, וזה קאמר, זה ראובן שהליל אה
 יוסף כוי, וי"ל כי בזה אנו יכולים לפורר
 ולהמליץ על העניות סני"ל, וכמו שפוררס
 רחל צמה שלא קנאה באחותה, כשהכניסו
 אותה ליפקצ אצינו, כדאיהא במדרש
 איכס, ובזוכר, וקאמר מי אח"כ סמך
 לזה, ועל פתחינו כל מגדים, כי נר
 חנוכה מליס להניחה למטה מעשרה
 עפחים, ולמה זה על כי בשביל זה
 נקרא נר חנוכה, שהוא להמשיך אור
 למטה מעשרה, שלא ירדה סכינה מעולם
 למטה מעשרה, לחך אוחס שחס לא
 עוצים שישיו הכל עוצים, והנה אם אור
 למטה כ"ה, ממילא לאשר סס למעלה
 בא שפע גדול סרבה, וזה על פתחינו

שים לו גדלות גרוע הוא גאוס, מחפאר
 עלמו, משאיכ הגדלות שצא מלמעלה, צא
 פי"ד סכנפה, שהים נכנע ושפל צמינו
 קודם ומשיג שזה הוא מס' וסוף מקבל
 מס' יח'. זה גדולס נוקבא ומקבל מלמעלה
 אחי"כ מזה צא ענן גדול, שהוא משיג
 שפלותו, ואם מחלקתה צופר צלבו אם
 אהבתו יח'. ונוגס לו סביב, לו ולהמתחברים
 אליו סביב ומחוכס כעין הסחמל, פירשו
 פחים חשות כו'. מפני יראת ס' יח'
 ואהבתו, ולפי זה פירשו גם הספוק,
 מי צכס ירא ס'. שומע צקול עצדו כו'
 שפרשנו כבר, כדאיחא צספר ראשון כו'
 וזה הוא בקילור מי צכס כשצא ויש צכס
 סרטור חסובס שנקרא מיוכו'. הפלס
 הוא כאיך להחכג לסיוח ירא ס'. וגם
 שומע צקול עצדו, וכמו שכתוב ויאמינו
 צס' וצמסס עצדו, אז יסיר ישראל, כי
 אם האדם אינו לייח לדברי חכמים
 שכל דור יכול לפשות כמס עבירות, ויסי'
 נראה לו מציח, כ"ח לריך להחבר ללדיקים
 שכל דור, שהס אינס מחזיקים עובס
 לפלמס וס' אחס, וכן חקרו צפליחס,
 ויש להס סיופ עליוכס, צפרט ללריך
 כפולס, ופי"כ נקראים ח"ח ולא לומדים,
 כי לריך ללמוד מחלמי סדור, וזה שומע
 צקול עצדו כי גדול שמושס יוחר מלימודס
 ואיחס הוא כעצד ס' לשמוע צקולו, אמר
 אשר הלך חשכים כחשכות הלך מלנו.
 ואין נוגס לו, שאינו מחזיק עלמו צרור
 ונוגס, עוד י"ל ואין נוגס לו, כי יכול
 להמשיך ולצא אליו שפע יש מאין, וגם
 פרושו הוא המזל שחלוס צו צני חיי
 ומזוני, כמו שאיחא אין מזל, וכמו שהצחתי
 כמס פעמים צסס סרצ סמגיד מראוונא
 ר' צפר ז"ל, וזה ואין נוגס לו, יצתח
 צסס ס' וישמן צלנקיי, כי הוא כמושיע

ומשפיע פי"ד כלדיק, כי כן חפלו יח'.
 וזה י"ל וזרחס לכס יראו שמי שמתיראים
 שלא חסיה חלול כסס חלילה, וזה יראו
 שמי לסיוח קדוש סס, כמו ויעש דוד
 סס, שפירושו קדוש ססס יח'. יזרח לכס
 מאור שצפס סימס, יצא מזה גם צני
 חיי ומזוני, וזה שמש פשוט הוא בכירות
 ואור עליון, וי"ל דקאי על צני לשון
 שומע צניס לשמשו, וגם לרקס הוא עושר
 רצ לוחן לרקס מזה, וזה הוא מזוני כי
 משרס סמזוני צא, מכ"ס עושר לאשר יש
 לו רצד שיהפשר, וזה הוא נקל מלכמשיך
 מזוני לאשר אין לו כלל, וכמו שאמרו
 קסס מזונותיו כו', וכן צני נמי קאי
 אפילו מי שאין לו כלל, וכוא או היא
 עקרים, או זקנים, ולסרצות צניס הוא
 מסוף אחס מדרגה, וכן מרפא כנפיי.
 פי" צסוף של כזריחס הוא רפואס, וזה
 משרס חיי הוא אפילו לחיות מחיס.
 ורפיאס הוא קל מזה כיון שאין כ"כ נס
 נגלס, וכוכ כמו לכיסוף על אשר יש לו
 וזה כנפיו לשון סוף כמו ליציח כנף.
 וסגיל הוא סיס מאין דלא סיי כלל, כי
 כל כפירושים אמת, וכמו שפי' אין מזל
 לישראל אפילו מאין יו כלל וצלא מפסס
 גשניות יכולים להמשיך לו ממזל לישראל
 וזה י"ל דסגס כלדיק נקרא צוקר שמצקר
 חמיד ומפספס צממסיו, גם מצקר חמיד
 לרבי ישראל, גם מצקר לסיוח כצוד שמים
 חמיד מתרצס, וזה כצוקר אור, שצא לו
 מאור כגונו, וסאנשים שולחו, כשלחיס
 כצפלי דינין מישראל, כמס וחמיריכס.
 סמקצלים מהס כפי' כזוכר, עוד י"ל
 וסאנשים שולחו, לשון כמסכס, יכולים
 להמשיך אנשים סס צניס, וכן פשיע
 שולחו מלמעלה אנשים צניס פיציס, כמו
 כל אנשים לשון חביבי' כי אין רצד עמא

פ־ישת ויגש

בתיב אני חכמה שכנתי ערמה. וסנה
 חיחא סוי ערוס ציראח. דסנה
 מי שמפספס במטסו ומואל לו חסרונות
 ומחודס לפני כבוד צ"ס וסוא מכיר
 שפלות יכול לסשיג יותר חכמה. כי סחכמה
 מאין חמאל. וגם נמשלס למיס שכולך
 למקוס נמוך. וזס סוי ערוס ציראח לשון
 ערומיס. שמכיר חסרונו ומואל חסרונו
 במלות שסוא עושס. שמשיג סאיך ראוי
 לפצוד למלך סכבוד. וסוא ערוס צעינו
 וזס ערוס ציראח. כי משיג פי"ד זס
 חכמה. וכחיב סן יראח ס' סיא חכמה.
 וזס אני חכמה שכנתי ערמה לשון ערוס
 כנ"ל. וזס ויגש אליו יסודס. לשון סודס
 מחודס עונותיו לסי ית' סוא נגס אל ס'
 לפולס כנסחר. פי"כ כחיב צנסחר אליו.
 ויאמר צי אדוני. ססקצ"ס עמו. וגם ידבר
 נא עצדך דבר. פי"ד דבור קל לכווח
 באזני אדוני. וגם ואל יחר אפך בעצדך.
 לסיוח כדבר חלוי בעצדך שלא יחר אפך
 שיכיס יכול עצדך לפעול בחפלו כן שלא
 יחר אפך. כי כמוך כסרעס. לשון פרופס
 סוא כי פרעס אכרן. פי"ג ששיגו ויכיס
 גם כסנגלס כנסחר שחפץ חסד סוא.
 וכמו שכחוב כמוני כמוך כו':
 ודגה ססולך כדרך זס לפספס במטסו.
 ס' עוזר לו לסשיג עבירות שאדס
 דס בעקציו ועבר וסנה ונפסס לו ככיתר.
 אפ"כ עוזר סקצ"ס למליא אוחס בספריס
 או לשמוע מפי חכמיס. וזס ויל' אשא
 פיני אל סכריס. סס עבירות. כמו צדיקיס
 נדמס לסס כסר. מאין יבא עזרי. ומפרס
 עזרי מעס ס' כו'. אל יתן למוט רגלך.
 לשון רגילות שאדס דס בעקציו ורגיל
 כסס

יורד מן השמים, מכ"ס אס צא פי"ד
 סמטכס סלדיק בחפלותו וחסקו ורלונו
 שפוסס סקצ"ס רלון יראיו. סוס כמו אשס
 כי חזריע וילדס זכר. כי צא מכספרותא
 דלחחא. ואפשר בצביל זס סיו אמוחינו
 עקרוח שיחפללו עליסס. משאי"כ אנו אין
 צריכיס לזס כיון שאנו יודעיס שזס סוא
 רלון כבודא צ"ס שחפלל אנו מחפלליס
 גם צלל אפר סעקרות. וכיואל צוס. וזס
 וסאנשיס שולחו סמס וממוריכס. פי"ג חייס
 של כגופיס. כי כסמס גם צלל גוף חי'
 תחי' ומי קאי גם צפוס"ז. וזס וממוריכס
 ומאן דיסיב חיי וסיב מזוני :

עוד פרשנו מס שאמר בגמרא פסחים
 מאי אור. רב הונא אמר נגסי
 רב יסודא אמר לילי. ויל דקאי על סאור
 שיכול לסמשיך על ידו. אמר רב הונא
 נגסי קס"ד נגסי ממש דוקא. אס יס
 לאדס אור יכולי' לסוסיף לו. משאי"כ אס
 אין לו כלל. סן לפנין צני וכן חיי ומזוני.
 ורב יסודא אומר לילי. אפי' למי שאין
 לו אור כלל כמו לילס וחושך. יכוליס
 לכמשיך לו ומסיק לכולי עלמא לילי. אלא
 באחרא דרב הונא קרי נגסי שידעו שאין
 שום חושך כלל. כי סמחיק כל סדינין
 ואין לסקשות אי"כ לא מס אדס. אך לא
 בקשו אלא במקוס שסבינו שסוא לורך
 לכבוד שמיס. כמו שאיחא עני' זו לשוא
 שמרס בקס רחמיס ונפקדס. וכן חיחא
 סאשס וכן באנפונינוס. שסחי' סחכס אס
 עצדו. כי אמר איך אשסס לסושיבו שמה
 אין משיבין על סקלקלס. לילך ממנו ולא
 לסושיבו חסובס. סוא נוגס ככבוד מלכות
 בקס רחמיס וסחיכו כ"א כרפואס ודאי
 כוב חמיד לאשר צריכיס מישראל. וכן
 צני ומזוני :

בסס לא יתן למוט. פ"י לסיוה להאדם שאינם עבירות וסוף שקר ושקר אין לו רגלים. וזה למוט להחמוטט שלא לסיוה רגלים. ויחמוטט חלילה. וזה אל יתן למוט ולא פו"ד יסורין, וזה אל ינוס שומרך. דהנס הקב"ה הוא טוב. ולפולס חסדו. פ"כ נקי' הצער חלילה להסתר פנים חלילה. ועבד גרמ"י כמאן דדמיר. וזה אמר שלא חסיד לך יסורין. וזה אל ינוס שומרך. הכה לא ינוס כו'. לשון מזומן כמו הכה הנס שחסיס נראה כן. כהאמה הנסחר שלא ינוס ולא יישן שומר ישראל:

במדריש זה שכתוב הנס ימים באים ונגש חורש בקולר ודורך פנבים במוסף הזרע ובעיפו הסרים פסים כו'. חורש זה יסוד. קולר זה יוסף כמו מאלמים אלומים. ודורך פנבים זה יסוד. כמו כי דרכתי לי יסודה קשה במוסף הזרע זה יוסף שהמשיך זרעו של אביו למצרים. ובעיפו הרים פסים. אלו השבטים אמרו מלכים מדיינים אלו עם אלו אנו מה איכפז לנו. והוא תמוס האך יסיה בן לעהיד ובעיפו הסרים פסים אלו השבטים כו' מה דהוה הוה. ועוד פעם קרא את יסודה חורש פשם דורך פנבים וכן את יוסף. ולמה כופל. וכה ודאי נראה שהמדרש רוצה לפרש שלא החירס גם לעהיד וכו' נראה רק סיפר מטבר. פ"כ פירש זה שכתוב הנס ימים באים. פ"י יש לפרש גם צהפסוק ויגש על זה. אך לריך ביאור. והנס כתיב ויכלכל יוסף את אביו כו'. ולריך לפרש לשון כלכל ולא זן ומפרנס ומשציר נוסף על זה נקרא יוסף כלכל. כדכתיב בשלמה המלך פ"ה ויחכם מכל אדם כו'. ומכלכל זה יוסף. דהנס כתיב סי' עוז לעמו יתן כי יצרך את עמו בשלום. פרושו צי' שלום

וכמו שכתוב או יחזיק צממוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי דהנס כלדיק נקרא שלום שפוש שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. ויש שני לדיקים יוסף נקרא לדיק. וכן בנימין קראו אותו רז"ל לדיק. שאמרו רז"ל וינאס מחלק יסודה ונכנסה בחלקו של בנימין והיה מטעמר עליו אותו לדיק לבולעס. ובדאי מי שקראו אותו לדיק. הוא מאורש בו ית' שנקרא בו ית' לדיק סי'. והוא מטולס שמשפיע על ידו כל טוב. וכמו שכתוב אמרו לדיק כי טוב. כי בשפעו ית' טופעים טובו ופ"כ יוסף הגם שאיחא צמדרש שהוא ראש לחסידים קראו אותו לדיק על שורשו ועל שהנסג בן שהמשיך שפע להעולם. אך בנימין לא השפיע. אך דהנס כנסה ישראל נקרא יסודה כידוע. כל ישראל נקראים יסודים. ויש לדיק שמתאבד את ישראל לאביהם שבשמים ומעלה מ"ן למעלה לסי' ית' ומשחפפע עמו ית' וזה בנימין בן ימין שגפלה מ"ן ורצה לסיוה ישראל עיבים לפניו לעורר מ"ן ולעורר אביהם לו ית' בשלכוזין דרחימו (וזה פרושו במקום אחר על אבני שיש טבור אל האמרו מים מים וקאי על המ"ן וכו' עולה למעלה. פ"כ הגם שאנו קיראים מ"ן הוא על כי המים הם חסד ופרושו אביהם. אך באמה אינו מים כי עולה וענב המים לירד, וזה טבור כי לריך לטהר אשה לצעלה). וכו' בנימין לדיק של יסודה שמקרב אל יסודה להחודע יוסף אליו. ופ"כ נעשה יסודה ערב על בנימין ומסר עצמו עליו ויוסף נקרא כלדיק המשפיע ממנו ית' לעולם. והנס בנימין הוא כלדיק המשפיע לו ית' הפנוג שיטפיע כי הוא ית' יש לו הפנוג להשפיע לננסה ישראל. ויוסף הוא המשפיע על ידו לננס"ו וזה ויגש אליו יסודה

יודם וקאי על השורש יוסף. ויש לומר
 גמי על פולס הנסחה, ע"כ כתיב סחם
 אליו ולא פ"י למי. ויאמר בי אדוני. כי
 אין טפה יורדת מלמעלה עד שפ"יים
 עולות מלמעלה. וידוע כי כנסת ישראל
 מרומז בשם אדני, כי אדני לשון יראה
 וארון, כי צה הוא מכנס את ישראל,
 כי הכל יש להם יראה וזה כנסת ישראל,
 וסנה יש כ"ד ארופי אדני וי"ב ארופי
 סוי'. וזה טיפיים מלמעלה וטיפס מלמעלה
 וזה צ"ו הוא וי"ב אדני, ע"ד זה ידבר
 נח עבדך דבר בעלמא ויסיס באזני אדוני
 ימנ"ש חפלה ממם, ואל יחר אפך בעבדך
 כ"ל, וזה אז יחזיק במצויו יעשה שלום
 לו. פ"י מעלה מ"ן מעשי' ונקרא שלום
 הצדיק המעלה ל"י הוא לז"ד הוא להמקור
 כי הוא ראש וסתחלת האותיות וכן
 להכחמה, ופ"ד זה שלום יעשה לו,
 ממשיך ממקור שפע לכנסת ישראל, כי
 הגם שיוסף ה"ס שורש ד"ק עליון, וצנימין
 הצדיק המעלה מ"ן, אפילו בן עתה כל
 המחזיק במצויו יכול להשיג שורש
 יוסף וצנימין, וכן נמי גם יוסף ה"ס
 יכול לפעול ולהשיג גם רוחניות
 שורש צנימין כשה"ס אדני, וכן אמרו
 בש"ס יוסף בצמרים שמש צנימין גם
 במקום יוסף, וזה ויכלכל יוסף עשה
 בללות ושלום מתחיל לפעול ומפעיל לחת
 זה כל ע"ד זה נמי מכלכל נקרא.
 וכן נמי פרנסה נקרא בן כי מעורר
 מ"ן ומעלה חפלה ישראל ולרכס וממשיך
 שפע, וזה את אצו הוא ית' ש"ס לו
 חפנו, ואת אחיו, שמשוך להם להקרובים
 אליו, ואת כל בית אצו לחם לפי סעף,
 וזה ה' יברך את עמו בשלום, הוא
 סהרין שלומי כ"ל, וזה ה"ס ימים באים
 גאום ה' וגש חורש בקולר, פ"י יודם

הוא כ"י כ"ל, יסיס היחוד כ"ל צ'
 שלומה וסיס ח"כף ביחד יודם ויוסף,
 ע"ד צנימין המעלה מ"ן, וסנה צנימין
 השפע הוא מוחין חצ"ד, ומשם בני חיי
 ומזוני, ולענין מזוני קאמר חורש בקולר,
 כי המעלה מ"ן נקרא חורש, כמו חורש
 עדיין אינו כ"ל סנה למזוני וקולר נקרא
 מזוני הצה ע"ד יוסף, ודורך ענבים קאי
 על בני, וכמו שכתוב כי דרכתי לי יודם
 קשת, כידוע על וחשב באיתן קשתו,
 וענבים י"ל כי משם יין המשומר בענביו
 הוא פוס"ב, כי מי שיש לו בניס הוא
 צה לעוס"ב כידוע אם אפשר לו משא"כ
 אם אין לו, וי"ל נמי דורך הוא בני כ"ל
 ענבים מרומז בו חיי שמשם צה חיים
 כידוע למבין, וצביל שבמזוני גם (צני)
 חיי צה כידוע, ע"כ רק מרמז צמלת
 ענבים, צמושך חורש, זה יוסף קורא אוחו
 צנימין משיכת שפע, בני מושך חורש
 שמשוך זרעו של אצו למצרים, וכמו
 שאמרו צוהר אלה קולדות יעקב יוסף,
 כי המשוך כל שפע, וספיפו סהרים עסיס
 אלו השצבים, ו"ל דה"ס יש י"ג מכילין
 דרחמי, כי יש י"ב ארופי סוי' צ"ה, וסם
 שורש ס"ב שצבים והכולל סם י"ג, וסנה
 המשפיע ומקבל הוא כמו קפגוריא, וכמו
 שאמרו צוהר על ריב למסכני, ע"כ יעשה
 שלום מי שנותן לפני זה נקרא מלכים
 מדיינים זה עם זה, אצו הם השצבים
 ס"ג מכילין דרחמי הם רק משפיעים עסיס:

וזאת יודם שלח לפניו אל יוסף כו'.
 דה"ס איתא מקום שבעלי תשובה
 עומדים לדיוקים גמורים אינם יכולים
 לעמוד, ולכאורה תמוס מסו לשון עומדים
 ולשון לעמוד הלא כתיב ונחתו לך מסלכים
 בין עומדים האלה, ואיתא לדיוקים אין
 להם

לכס מנוחה לא צמוס"ז ולא לצמוס"ב, שנאמר וילכו מחיל אל חיל כו' קרי סכל סלכס, וי"ל דכנס אי' ממונו של אדם מממידין אוחו על רגליו, י"ל דכנס כחיב ועל הכסא דמוח כמרחס אדם עליו מלמשלס מסו זס, וי"ל דכנס סקצ"ס צרס וסאגיל כל סספירוח וסעולמוח בצציל ישראל :

והנה ישראל נקראים לו ית' צנים, וכרחס אז על צנים, וסנס כשחשצ סצורס צ"ס צנו אוחו סרצון ססוא חי וקיס לעד סוא ושמו אחד נקרא אדם על דבר ישראל סנק' אדם סישראל, כמו סצחוב אדם אחס לשון אדמכ לעליון כי סגדיק דמס סצורס ית' אליו, מס סצורס צ"ס גוזר ומקייס, כן גס סלדיק גוזר וסקצ"ס מקייס, וכן יכול לצמל גזרח סצורס צ"ס, וכן צגימסריו שלו כמו מילוי סס סוי' צ"ס, וסנס אוחו סרצון עדיין סיס סחוס מאד וקרוב לסמאגיל מאד, ע"כ נקרא קדמאס סחימאס וצלמאומיס יוחר נקרא סמחשצס של ישראל אדם סרשאון, וסנס זס שופר"י דיעקצ מעין שופר"י דאדם סרשאון, כ"א שיפקצ נקרא קמן וצחרגוס זעיר, וסנס פשוט ממונו של אדם סוא סצורס צ"ס סמשפיע לישראל סג"כ נקראים אדם, מממידין אוחו על רגליו, סוא לקייס תורח אמח יש לו רגלים, כי אס אין קמח אין תורס, וסנס סצורס מחאוס לחפלחן של לדיקיס, כי אז צא שפט מאחו צרחמיס גדוליס כמו אשס כי תזריע וילדס זכר, כשצא עי"ד אסערותח דלחחא, ומכ"ש צמל חשוצס שיש לו לצ כשצר צנקל יוחר מכלדיק כי חזר מעשיו סרשאוניס, יכול לפעול יוחר נכיס ונפלאות, כי סצורס צ"ס חסץ חסד, ושלא יתגאס סאדם צמס

סחקובל ספלחו לריץ עזר ולסזכירו ולסשכיב אוחו ססוא לעוצח ישראל, וסנס כצמל חשוצס סכוא שפל צעיטו מאד פועל נכיס ונפלאות, וסנס לריכיס מאד לסיות פרנכס צריוח לסעמיד אח סאדם על רגליו ככ"ל עי"ד ממון, וכן לכחזיק לומדי תורס צזס מחוקניס סרגלים, סנס סמחפלל על חצירו וסוא לריץ לאוחו דבר סוא כענס חחלס, יש לו לסעמידו על רגליו וזס מקוס שצמלי חשוצס פומדין דייקא, כי יש לו כח יוחר לסמשיך מזוני צריות סקשס כקריפח יס סוף, ויש לו ג"כ חחלס, ופשיט י"ל דכנס לדיק י"ל נקרא מי ססיס לו נסיון ועמד בצלדקו נקרא לדיק גמור ומי ססוא פומד צאוחו מדריגס נקרא לדיק גמור, ומי ססולך מחיל אל חיל מעולס לעולס צכל פמס למדריגס יוחר עליונס, מסחמא חופח מעט צאוחכ מדרגס ובל"ז סוא מסג צכל פמס יוחר רוממות אל וסאיך ראוי לעצדו צאמח וצאויזס מחשצס, וכמס גודל כפנס, מחמרמר צכל פח יוחר על סעצירות שפמס, וגורס לו שפלוח עלמו צעיטו יוחר מכלדיק גמור שאינו סולך מחיל אל חיל, וסנס סאדם סמכיר שפלוחו מקרי יודע סאמח משא"כ מי שאינו יודע כ"כ, וזס מקוס שצמלי חשוצס פומדיס כו', פוי סרגלים שלכס סס יוחר, כי יודעים יוחר סאמח מזלדיקיס גמורים כ"א צעולמות שלממס שאין כ"כ גילוי קדושהו ית' גס זס סאמח משא"כ לפי סעולמות שלממלס מגוליס קדושהו ית' יוחר אין סאמח כן כמו שנראס לכס שראוי לפשוח רצון אל, ואינס יכוליס לעמוד שס כלדיקיס גמורים שאין לסס רגלים שוס, כי אינס יודעים סאמח לפי סעולמות סעליוניס, וסנס סשפמח סצורס צ"ס נקרא יוסף, ששורס סשפט

ישראל והפלוחם צמטשוו כפוזים ותפלוחיו
 וחסוקתו ורלונו כפוז, כי רלונו ימשה
 כבורא ז"ה, כמ"ש רלון יראיו יעשה,
 וכן ממשיך שפע מעילא לחחא ופושא
 כלל הקצ"ה וכנסה ישראל וכל הפולמות
 בהשפע שממשיך ממנו יח' למטה, וזה
 ויכלכל יוסף אח אציו, שנותן הפנוג
 לבורא ז"ה סיי כאלו כלכלו כביכול
 וכ"ל, ואח אחיו, כלדיקים שמאחים עמו
 וכן המהמזרים אליו יש להם שפע קדושה
 מאחו יח' כחפלאם ורלונם, וזה הוא
 פרנסתם, ואח כל ביה אציו, מרבה כל
 הפולמות לחם המזל כ"ל, לפי הפך, פ"י
 לפי דבורו שדבורו מקוים כמו פס פ"י
 צמח הטיפי לשון דבור :

פרשת ויחי

לישועתך קויתי ה', מה שלא הזכיר
 ה' קודם, ו"ל קאי אדן
 לישועתך שחסיס על ידו לסוף יומיא הוא
 שר"י שייסס פס משיח שיז"ב, קויתי ה'
 שייסס סו"י שלם, וי"ל פ"ד דהנס אלו
 מהפוליס על רחמים, וכן על בני חיי
 ומזוני שמרמוז צמס סו"י ז"ה, כי מי
 יפלא לנו השמימה, ר"ת מונס וס"ח
 סו"י כדאיחא צוזר וסוא בניס וכן חיי,
 כי סד' יסידות אשר צמס חלוי חיי האדם
 שורמס סו"י ז"ה ד' אוחיוח, וכן מזוני
 כדכתיב ברמס ה' סיא הפעור, וכן פשיר
 ורש פגשו עושס שייסס סו"י, וכן כי
 השפע סולך דרך זה מהמקור לסקו"י של
 יו"ד ולסו"ד וכ"ל עד מ"ה אחרונס
 לספולמות שלמטה, אך אמח שסוא ושמו
 יח' א', אך מה עבדות סוא לא"ס ז"ה
 צמס שאנו ממשיכי רחמי וכיו"ל, אך
 כי חפץ חמד סוא ורלונו לכטיב ולסושיע

צא ממזל שורמס רלון לכטיב, וסוא
 נולד חמד שומר ומלפס לפשוה חמד,
 וזה יוסף שרולס לוסוף חמיד, ואין סס
 למאים לומר ד', וזה ו"ל ואח יסודס קאי
 אצמל חשובס שמודס ופוז, שלח לפניו
 לפני סלדיק, אל יוסף לשורמס ששפע,
 ולמס ימסוך, לסודות לפניו, כי אס אין
 קמח אין חורס, פ"כ לריך לכמשיך מזוני
 בריוח לסודות לפניו, וגס גישנס, פ"י
 לגושן הקרובחא לפשוה יחודיס ולסחדצק
 צסבורא ז"ה כמו שפרשו צוזר דרך זס:
ויבלבל יוסף אח אציו כו' כפ"י ס"ל
 דכלדיק ממשיך שפע נקרא
 יוסף שרולס ומחזונן חמיד לרכי ישראל
 סמרזיס, ורולס ומצקס לוסוף להס
 חמיד ופ"כ אוחו לדיק נקרא טוב פין,
 שסוא אינו נוחן פין סרע, שכל טוב
 שסוא רולס צישראל אין לו חידוש אדרבס
 נראס לו טוב לוסוף לו יוחר, ומס
 שרולס חסר גשום אדם מכל טוב סוא
 קסס לו, וזה סוא חידוש אללו לחסר
 לישראל שסס בני אל חי, ומס לו לאצ
 סכג"י אח בניו מפל שלחנו, ודוק וחסכח
 בני אדם שיש להס כן מדה קונו בלצס
 וחסל"ס פוזות ישראל מאד כאצ לבניס,
 וזה מקרי טוב פין סוא יבורך, כי נחן
 מלחמו לדל, שסמשיך פ"י"ד חורחו שנקראח
 לחס, לחמו בלחמי, נחן פ"י"ד זס לדל
 כל מחסורו, וכן ו"ל מלחמו לחס גימי
 מזל, שחלויס צו בני חיי ומזוני, וכל חסר
 לאדם נקרא האדם דל מאוחו דבר שחסר
 לו, וכנס צביל שסוא אינו נוחן פין
 סרע כ"ל, פ"כ זכס יוסף לברכח עלי
 פין שלא חשלות צו וצורעו שוס פין סרע
 וזה ו"ל ויכלכל יוסף כו', שפירשנו מדוע
 נקרא כלכל שפושס כלל לפולמות פס
 כבורא יח' מחחא לפילא, שמפעלס לרכי

זה אומר לישועתך הוא לססוא עמיר
 זנעלס, שסאליל סעולמות כולס ושמו ית'
 לאשר הוא ישועתך שרלונך לסושיע, ע"כ
 קויחי ס'. כי זס הוא רלונך ודו"ק :

גבור בארץ יסיס זרעו דור ישריס יצירך
 -לכאורס מתחיל לשון יחיד יסיס
 זרעו, ואח"כ לשון רבים ישריס, ואח"כ
 לשון יחיד יצורך, וסנס כחיב בן פירח
 יוסף בן פורה עלי עין כו'. י"ל דסלדיק
 מקרב אח ישראל לאצובס שבסמיס, וגס
 רואס לאשר יש לסס מניעס מעשוח
 רלונו ית' כרלוי עי"ד חסרון, מס שרירך
 לו כמו עניוח ר"ל, שזעצור על דעח
 קונו הוא ממשיך לסס לרכס, וי"ל ע"כ
 נקרא כלדיק יוסף יוסף הלדיק, לשון
 סוספס שמוסיף כנ"ל), וזס בן פורה יוסף,
 שמרצס סבן לסיוח ישראל נקראיס בן
 לעצוד אוחו ית' וסבן פירח מרצס לורכו
 עי"ד מס מפרש עלי עין הוא סמול,
 לשון עין הקורא מעין עליון, יוזל וכוצע
 בלי ספסק שאין חטא מונע, כי בני חיי
 ומזוני לא צוכוחא חילוי כ"א צמלא עי"ד
 זס צניח לערס, פי' סמקבליס נחקרבים
 עי"ד, עלי שור, בצביל מס שרואיס
 שמוצ ללדיק, וכן י"ל כאן גבור בארץ
 יסיס זרעו, מקוס שסלדיק זרעו, פי'
 שממשיך אור, וסרטר חשוכס פועל לסיוח
 גבור בארץ, לססגבר על סארליוח, ועוד
 פועל דור ישריס אשר סס ישריס, אך
 מפני חסרון לרכס, סס לשון פירוד כי
 אינס כ"כ באחדות וצדבקות גתור לסיוח
 נפס אחח כמו שבטיס נפס פועל הלדיק
 יצורך ממשיך לסס ברצס, עי"ד זס סס
 אחדות אחד ע"כ כחיב יצורך :

במדריש כל אלס שבטי ישראל שניס
 עשר, וזאח אמר יעקב עתיד

איש כמוני לצרך לחכס, וממקוס שפסקחי
 הוא מתחיל וזאח סברצס, י"ל כי קודס
 אמר ממקוס שפסק ילחק אצונו ע"ס
 ויקרא בקריאס, שס סתחיל יעקב כו'.
 די קריאס מרמוז על עילס סיראס סנקרא
 זאח, כאשר פרשנו עזס כמס פזציס,
 ויעקב אצונו צרך מאירשי אכצס, נקרא
 וזאח וי"ו מיסיף כי סתחיל ויקרא מרמוז
 ציראס, כי בזאח יצא אסרן אל סקודס,
 א"כ סיראס הוא סתחלס, כי קוראס לרדס
 להכנס פנימס, וסייס וזאח צירא' ואכצ'
 סמרמוז צו"ו, ומשס שסיס ג"כ אצ לישראל
 מלך סנסמוח, כי הוא שירש סנסמוח,
 וזס איש כמוני, סתחיל וזאח סברצס
 וסייס באשריך ודו"ק :

צירוב שפצ קידש נשכח, ולא סיס אפשר
 לזכור סכל, אך מעט לזכרון שבנחיס
 ופיני ישראל כצדו מזוקן, דסנס סלדיקיס
 נקראיס פיני סערס, על שזעגיוחי עוצוח
 סערס, ועל ידח נוסריס ישראל שלל לסכצל,
 כי אפשר סלדס לעפיע עלמו לסחזיק
 עצירות לזכיות, מא"כ עי"ד - לדיקיס
 שישרו מדוחס וססינו סלמח, כי מי שסול
 לסוע על סיס דבר, נראס לו בן סלמח
 כמו סליחא דסיינו דוקא צענין עוסי"ו,
 כי סשוחד יפור וזוחו ענין עוסי"ו שסי
 לסוע הוא כמו שיחד ידוע ומובן, ובפשיע
 שאינו יודע כ"כ סתורס סלדיקיס יודעים
 יוחר, כי לא ימנע עיב לסולכיס צחמיס
 ועי"ד סלדיקיס גס סשאר יודעים סליך
 לילך, ע"כ נקראיס פיני סערס, וגס
 לשון עין הקורא אשר בלחי, וכן עין
 סמיס לשון מעין מציכות של סערס, שפל
 ידי סלדיקיס סחכמיס צא לישראל כל
 סשפע, וע"כ גס נקראיס שער כידוע,
 וזס י"ל (ויסי) ופיני ישראל כצדו, לשון
 כציד

זכרון

שמות

זאת

מה

בגוד כמו שפ"י בזו"כ"ק על וידי משכ
כצדוים, לשון מכיזדוים, ע"כ פ"כ צידו
נלחון המלחמה, כי בגמרא הוא טעם
ע"פ פשוטו, וכן כאן ועיני ישראל, כמו
עיני העדה, כצדו, הם מכיזדוים, מזוקן.

מעולם הרחמים הגמורים, כמו זקן מלא
רחמים, וכן פשוט כי פולמות העליונים
נשתלשלו קודם הטי"ז, ע"כ הם למשל
זקן יותר מטי"ז :